

INHOUDSOPGAVE

- 1 En de grootste daarvan is de liefde,
president Gordon B. Hinckley
- 7 Vraag en antwoord
- 15 Het verschil is dienstbaarheid
- 20 Verder kijken dan de categorie:
beschouwingen over het leven van een ongehuwde,
Jan Underwood
- 24 Toen belde mijn huisonderwijzer,
Robert K. McIntosh
- 26 Het getuigenis dat een apostel van Christus heeft,
ouderling Howard W. Hunter
- 31 Toen de Heer mijn hart veranderde, *Violet M. Tate*
- 35 Vijftien: mijn jaar vol zegeningen, *Brenda Martinez*
- 38 Waar dienstbetoon als dat van Christus komt
zelden gelegen, *ouderling Vaughn J. Featherstone*
- 43 Hoe mijn dagboek bijdroeg tot mijn bekering,
Stella Marie McAnally
- 46 James C. Fletcher: Kennis verlicht de weg,
Dale Van Atta
- 56 Zeventiende-eeuwse zoekers naar de waarheid
wachten op de herstelling, *Gary W. Ellsworth*

KINDERSTER

- 1 Jed en de rivier, *Thelma J. Harrison*
- 5 Poesje van papier, *Tammy Lunt*
- 6 Wees een goed voorbeeld, *Pat Graham*
- 8 Voor de grap

Op de omslag:

Schilderij van de Heiland met de rijke jongeling, van Heinrich Hofmann.

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266.041.434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bfr. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

© 1984 by the Corporation of the President of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Eerste Presidium

Spencer W. Kimball
Marlon G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

Adviseurs

M. Russell Ballard
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George P. Lee

Redacteur

M. Russell Ballard

International Magazines

Zakelijk redacteur
Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur
David Mitchell

Kinderster
Lois Richardson

Vormgeving
J. Scott Knudsen

Vertaling en nieuwsredactie De Ster

Henri J. A. Tenthof
van Noorden
Kerkelijk Vertaalbureau
Parkstraat 38
NL-3581 PL Utrecht

EN DE GROOTSTE DAARVAN IS DE LIEFDE

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Ik wil graag spreken over iets waar wij allemaal naar verlangen, waar wij allemaal behoefte aan hebben en waardoor, als zij ontbreekt, de wereld, een eenzame en troosteloze plaats kan zijn. Ik wil spreken over de liefde.

Liefde is de essentie van het leven. Liefde is de geborgenheid waar kinderen om huilen, het verlangen van de jeugd, het bindmiddel van het huwelijk, het smeermiddel dat wrijving in het gezin voorkomt; het is de vrede van de oude dag, het zonlicht van de hoop die door de dood heenstraalt. Wat zijn degenen rijk die de liefde kennen in hun omgang met familie, vrienden, leden van de kerk en burens.

Ik ben iemand die ervan overtuigd is dat liefde, net als geloof, een gave Gods is. Ik ben het eens met de uitspraak van de schrijfster Pearl Buck, dat „liefde niet kan worden afgedwongen”. (Uit *The Treasure Chest*, New York: Harper and Row, 1965, blz. 165.)

In onze jonge jaren ontwikkelen we wel eens verkeerde ideeën over liefde, dat zij kan worden opgelegd of eenvoudig in het leven worden geroepen voor ons gemak. Enige jaren geleden heb ik het volgende uit een krantenartikel overgenomen:

„Eén van de grote fouten die we geneigd zijn te maken als we jong zijn, is te veronderstellen dat een mens een verzameling eigenschappen is, waarna wij er-

toe overgaan iemands goede en slechte eigenschappen op een rijtje te zetten, net als een boekhouder die bezig is met debiet- en creditposten.

Wanneer dit een gunstig saldo oplevert, zullen we misschien besluiten (in het huwelijk) te treden . . . De wereld is vol ongelukkige mannen en vrouwen die zijn getrouwd omdat . . . het hen een goede investering leek.

Maar liefde is geen investering; het is een avontuur. En wanneer het huwelijk even saai en gezapig blijkt te zijn als een veilige investering, wendt de ontevreden partner zich weldra tot een ander . . .

Onwetende mensen zeggen zo vaak, 'Ik begrijp niet wat hij in haar (of hem) ziet' en beseffen niet dat hetgeen hij (of zij) in haar (of hem) ziet — en wat geen ander kan zien — het geheime ingrediënt is van de liefde." (Sydney J. Harris, *Deseret News*.)

Ik herinner me twee vrienden uit mijn school- en studietijd. Hij kwam van het platte land, zag er alledaags uit, had geen geld en was niet bepaald veelbelovend. Hij was op een boerderij opgegroeid en als hij al een aantrekkelijke eigenschap had, dan was het zijn werklust. Hij bracht altijd zijn middagboterham mee in een papieren zak en veegde op school de vloeren aan om zijn studie te betalen. Maar ondanks zijn weinig gedistingeerde uiterlijk, bezat hij een glimlach en een karakter waar de goedheid vanaf straalde. Zij was een stadsmeisje, dochter van ouders in goede doen. Ze zou geen schoonheidswedstrijd gewonnen hebben, maar haar fatsoenlijkheid en onkreukbaarheid, haar goede manieren en leuke manier van kleden maakten haar toch aantrekkelijk.

Er gebeurde iets heerlijks tussen die twee. Zij werden verliefd. Sommige mensen fluisterden dat zij wel jongens had

kunnen krijgen die meer in hun mars hadden, terwijl een enkele roddelaar opmerkte dat hij misschien wel belang had kunnen stellen in andere meisjes. Maar dit stel lachte, danste en studeerde samen door al hun school- en studiejaar heen. Zij trouwden op een moment dat iedereen zich afvroeg hoe zij ooit genoeg konden verdienen om in leven te blijven. Hij worstelde zich door zijn beroepsopleiding heen en was een van de besten van zijn klas. Zij spaarde vlijtig en werkte en bad. Ze bemoedigde en steunde hem en als alles er nogal donker uitzag, zei ze rustig: „Samen redden we het wel.” Geschraagd door haar geloof in hem, hield hij vol door deze moeilijke jaren heen. Er werden kinderen geboren en samen gaven ze die de liefde en koestering en geborgenheid die voortspruit uit hun onderlinge liefde en trouw. Er zijn onderhand vele jaren voorbijgegaan. De kinderen zijn volwassen en doen hun ouders, de kerk en de gemeenschap waarin zij leven eer aan.

Ik herinner me nog hoe ik hen tegenkwam toen ik terugreisde van een kerkelijke opdracht. Ik liep het gangpad af van het gedeeltelijk verduisterde vliegtuig en zag een dame met wit haar, die met haar hoofd op haar mans schouder lag te slapen. Hij hield haar hand liefdevol in de zijne. Hij was wakker en herkende me. Zij ontwaakte en we zaten een poosje te praten. Ze waren op weg naar huis na het bijwonen van een conferentie waar hij een voordracht had gehouden ten overstaan van een geleerd gezelschap. Hij zei er niet veel over, maar zij sprak vol trots over de eerbewijzen die hij in ontvangst had mogen nemen.

Ik wou dat ik de uitdrukking op haar gezicht terwijl zij over hem sprak, met een camera had kunnen vastleggen. Vijfen-

veertig jaar daarvoor hadden mensen met weinig begrip zich afgevraagd wat zij in elkaar zagen. Ik dacht daar over na terwijl ik terugliep naar mijn plaats. Hun vrienden uit die tijd hadden alleen maar een jongen van het platteland en een lachend meisje met sproeten op haar neus gezien. Maar deze twee ontdekten liefde en trouw in elkaar, en vrede en vertrouwen voor de toekomst.

Er was in hen iets goddelijks tot bloei gekomen, iets dat er was geplant door hun Hemelse Vader. Zij hadden vol deugd en geloof geleefd, met waardering en respect voor zichzelf en voor elkander. In de jaren dat zij het op het gebied van zijn carrière en financieel moeilijk hadden, hadden zij hun grootste aardse kracht geput uit hun onderlinge band. Nu, op rijpere leeftijd, vonden ze samen vrede en rustige voldoening. Maar bovenal waren zij verzekerd van een eeuwigheid van vreugdevolle verbondenheid vanwege verbonden en beloften die reeds lang geleden waren gesloten en gedaan in het huis des Heren.

Er zijn nog andere grootse en noodza-

kelijke uitdrukkingen van de gave van de liefde:

„Eén van hen, een wetgeleerde, vroeg (Jezus) om Hem te verzoeken:

Meester, wat is het grote gebod in de wet?

Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Dit is het grote en eerste gebod.

Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.” (Matteüs 22:35-40.)

Wie is mijn naaste? Om dat te ontdekken hoeven we slechts de aangrijpende gelijkenis van de barmhartige Samaritaan te lezen (zie Lucas 10:30-36), of het woord des Heren aangaande de dag des oordeels, wanneer de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zal zeggen: „Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

Want ik heb honger geleden en gij hebt

Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest,

Naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek, en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben wij U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan." (Matteüs 25:34-40.)

In ons gejaagde, egocentrische leven, is het opvolgen van deze raad van de Meester onze aller grootste uitdaging. Jaren geleden heb ik eens het verhaal gelezen van een jonge vrouw die als onderwijzeres op het platteland ging werken. Onder de kinderen in haar klas bevond zich een meisje dat al eens was blijven zitten en dat wellicht weer niet over zou gaan. Deze leerlinge kon niet lezen. Ze kwam uit een gezin dat niet over de middelen beschikte om haar in een grotere plaats te laten onderzoeken voor het geval zij een probleem had dat gecorrigeerd kon worden. Daar de jonge onderwijzeres vermoedde dat de leerbaarheid misschien veroorzaakt werd doordat zij niet goed kon zien, nam zij het meisje op eigen kosten mee om haar ogen na te laten kijken. Er werd een probleem ontdekt dat met een bril verholpen kon worden. Wel dra ging er voor deze leerlinge een hele

nieuwe wereld open. Voor de eerste keer in haar leven kon dit meisje de woorden duidelijk voor zich zien.

Het salaris van die onderwijzers aan de dorpsschool was bescheiden, maar van het weinige dat zij had, had zij een investering gedaan die een volledige ommekeer teweegbracht in het leven van een leerlinge, die er tot op dat moment niets van terecht had gebracht. En al doende had zij ook in haar eigen leven een nieuwe dimensie gevonden.

Iedere teruggekeerde zending kan over ervaringen vertellen waarbij hij zichzelf ten behoeve van anderen heeft weggecijferd en ontdekte dat dit de meest voldoende ervaring van zijn leven was geweest. Ieder lid van de kerk dat daadwerkelijk in dienst staat van God en zijn naaste kan zulke ervaringen naar voren brengen, evenals toegewijde ouders en echtgenoten, die hun tijd en middelen hebben gegeven en zo zeer hebben liefgehad en geofferd, dat hun zorg voor elkander en hun kinderen zo goed als grenzeloos was.

Liefde is de enige macht die de verschillen tussen de mensen uit kan wisselen, die door verbittering vernietigde betrekkingen kan genezen.

Hij die deze eeuwige waarheid het beste onderwees was de Zoon van God. Hij is het ene volmaakte voorbeeld en de volmaakte leraar van de liefde. Zijn komst op aarde was een uiting van de liefde van de Vader.

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.

Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem

behouden worde." (Johannes 3:16-17.)

De Heiland sprak de volgende profetische woorden over dat offer en over de liefde die haar toppunt bereikte in zijn verlossende zoenoffer, toen Hij zei:

„Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden." (Johannes 15:13.)

Hij heeft allen die Hem willen volgen deze grootse opdracht gegeven:

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij el-
kander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb." (Johannes 13:34.)

Wil de wereld verbeterd worden, dan moet het proces van de liefde een verandering teweegbrengen in het hart van de mensen. Dat kan gebeuren wanneer wij verder kijken dan onszelf om onze liefde aan God en aan onze naasten te schenken, en dat doen met geheel ons hart, met geheel onze ziel en met geheel ons verstand.

De Heer heeft in een hedendaagse openbaring gezegd: „Indien uw oog alleen op Mijn eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld, en er zal in u geen duisternis zijn." (Leer en Verbonden 88:67.)

Naarmate wij met liefde en dankbaarheid opzien tot onze God, naarmate wij Hem dienen met een oog dat alleen op zijn eer is gericht, gaan de duisternissen van de zonde, de duisternis van onze zelfzucht en de duisternis van onze trots van ons heen. Er zal een grotere liefde ontstaan voor onze Eeuwige Vader en voor zijn geliefde Zoon, onze Heiland en Verlosser. Er zal een groter verlangen ontstaan om onze medemensen te dienen. Wij zullen minder aan onszelf denken en ons meer op anderen concentreren.

Liefde is het fundamentele bestanddeel van het evangelie van Jezus Christus. Zonder de liefde voor God en de

liefde voor onze naaste is er weinig waardoor het evangelie voor ons aanbeveling verdient als manier van leven.

De apostel Paulus zei terecht:

„Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelend cimbaal.

Al ware het dat ik profetische gaven had, en alle geheimenissen en alles, wat te weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzette, maar ik had de liefde niet, ik ware niets . . .

De liefde vergaat nimmermeer; maar profetieën, zij zullen afgedaan hebben; tongen, zij zullen verstommen; kennis, zij zal afgedaan hebben." (1 Korintiërs 13:1-2, 8.)

De Meester leerde: „Want ieder, die zijn leven wil behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mij nentwil, die zal het behou-

den." (Lucas 9:24.) Dit opmerkelijke en wonderbaarlijke proces vindt in ons eigen leven plaats naarmate wij anderen met liefde dienen.

Ieder van ons kan, als we er moeite voor doen, de liefde met succes diep in ons wezen planten, opdat wij ons leven

lang gevoed kunnen worden door haar grote macht. Want naarmate wij uit de macht van de liefde tappen, zullen wij die grote waarheid begrijpen die ons door Johannes is gegeven: „God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem." (1 Johannes 4:16.) □

Suggesties voor huisonderwijzers

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken.

1. Liefde is de geborgenheid van kinderen, het verlangen van de jeugd, het bindmiddel van het huwelijk, het smeermiddel dat wrijving in het gezin voorkomt; het is de vrede van de oude dag, het zonlicht van de hoop die door de dood heenstraalt.

2. Liefde is de enige macht die de verschillen tussen de mensen uit kan wissen, die door verbittering vernietigde betrekkingen kan genezen. Dat kan gebeuren wanneer wij verder kijken dan onszelf om onze liefde aan God en aan onze naasten te schenken, en dat doen met geheel ons hart, met geheel onze ziel en met geheel ons verstand.

3. Naarmate wij met liefde en dankbaarheid opzien tot onze God, naarmate wij Hem dienen met een oog dat alleen op zijn eer is gericht, gaan de duisternis van de zonde, de duisternis van onze zelfzucht en de duisternis van onze trots van ons heen. Er zal een grotere liefde ontstaan voor onze Eeuwige Vader en

voor zijn geliefde Zoon, onze Heiland en Verlosser. Er zal een groter verlangen ontstaan om onze medemensen te dienen. Wij zullen minder aan onszelf denken en ons meer op anderen concentreren.

4. De Zoon van God is het ene volmaakte voorbeeld en de volmaakte leraar van de liefde. Zijn komst op aarde was een uiting van de liefde van de Vader. Liefde is het fundamentele bestanddeel van het evangelie van Jezus Christus.

Wenken voor de bespreking

1. Bespreek uw eigen gevoelens en ervaringen wat betreft de belangrijkheid van de liefde. Vraag de gezinsleden naar hun gevoelens die naangaande.

2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die het gezin voor zou kunnen lezen en bespreken?

3. Zou deze bespreking beter tot haar recht komen als er van tevoren met het gezinshoofd werd gesproken? Is er een boodschap van de quorumleider of bisschop voor het gezinshoofd over de liefde?

Vraag en antwoord

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk

Vraag: **Welke symbolische betekenis heeft het woord *rots* in de Schriften?**

Antwoord:
Robert J. Matthews,
hoofd godsdienstonderwijs aan de
Brigham Young University.

Ervaren aannemers weten dat een bouwwerk geen stand kan houden zonder een sterke fundering. De woorden *rots* en *steen*, die slaan op de belangrijkste bestanddelen van oude funderingen, worden in de Schriften gebruikt als beeldspraak om kracht, standvastigheid en duurzaamheid uit te drukken. De profeten gebruikten deze beeldspraak op een aantal verschillende manieren om een indruk te geven van het standvastige, onwrikbare karakter van God, alsmede om te wijzen op de behoefte aan geestelijke soliditeit in de fundering en structuur van ons eigen leven.

Hoe veelbetekenend deze symbolen

zijn, blijkt wanneer wij de uitspraken van de profeten bekijken.

Mozes sprak over de God van Israël als een Rots: „Geeft grootheid onze God, de Rots, wiens werk volkomen is . . . een God van trouw, zonder onrecht.” (Deuteronomium 32:3-4.) David schreef: „O, Here, mijn steenrots, mijn vesting . . . mijn schild, . . . mijn burcht.” (2 Samuël 22:2-3.) Henoch hoorde de Heer zeggen: „Ik ben Messias, de Koning van Sion, de Rots des hemels.” (Mozes 7:53.) Paulus legde uit dat de kinderen Israëls, onder leiding van Mozes, „dronken uit een geestelijke rots, welke met hen medeging, en die rots was de Christus.” (1 Korintiërs 10:4.) Nephi prees de Heer als „de Rots mijner zaligheid” en „de Rots mijner gerechtigheid”. (2 Nephi 4:30, 35.) De patriarch Jakob sprak over de Heer als „de Steenrots Israëls, zijn herder”. (Genesis 49:24.) Deze steenrots wordt in de hedendaagse openbaring geïdentificeerd als Jezus Christus: „Ik (ben) in uw midden, en Ik ben de Goede Herder en de Steen Israëls. Hij die op deze Rots bouwde, zal nimmer vallen.” (Leer en Verbonden 50:44.)

Jesaja sprak in het bijzonder over de Heer als „een beproefde steen, een kostbare hoeksteen van een vaste grondslag”. (Jesaja 28:16.) En Paulus legde uit dat de trouwe heiligen huisgenoten Gods zijn, „gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de *hoeksteen* is”. (Efeziërs 2:20.)

De profeten hadden geopenbaard dat Jezus door de wereld zou worden verwor-

pen, maar dat Hij desondanks de enige weg tot zaligheid is. Daarom staat er dat „de steen die de bouwlieden versmaad hebben . . . tot een hoeksteen (is) geworden”. (Psalmen 118:22.) Jezus vertelde de leiders van de Joden dat Hij die steen was, en voegde eraan toe dat „wie op deze steen valt . . . verpletterd (zal) worden, en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen”. (Matteüs 21:44.) En Petrus, die het volk verklaarde dat Jezus van Nazaret uit de dood was opgestaan, zei dat „dit de steen (is), door u, de bouwlieden, versmaad, die nochtans tot hoeksteen is geworden. En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.” (Handelingen 4:11-12.) Daarom ook wordt Jezus een struikelblok genoemd voor hen die Hem verwerpen, „een steen des aanstoots en een rots der ergernis, voor hen, die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het woord, stoten”. (1 Petrus 2:8.) De Nephitische profeet Jakob legde uit dat „de Joden door hun struikelen de Steen zullen verwerpen, waarop zij zouden kunnen bouwen, en een veilige grondslag hebben. Maar . . . deze Steen (zal) de grote en laatste en de enige vaste grondslag worden, waarop de Joden kunnen bouwen”. (Jakob 4:15-16.)

Niet alleen Jezus is een Rots, maar ook zijn evangelie wordt met een rots, een vaste grondslag, vergeleken. Tegen Petrus, die een getuigenis van Jezus had verkregen door de openbaring van de Heilige Geest, zei Jezus: „Gij (zijt) Petrus . . . en op deze petra (rots) zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.” (Matteüs 16:18.) De betekenis van deze uitspraak is de profeet Joseph Smith in een openbaring gegeven: „Ziet, voor-

waar, voorwaar zeg Ik u: Dit is Mijn evangelie; en bedenkt, dat zij geloof in Mij moeten hebben, want anders kunnen zij op geen enkele wijze zalig worden; en op deze rots zal Ik Mijn kerk bouwen; ja, op deze rots zijt gij gebouwd, en Indien gij voortgaat, zullen de poorten der hel u niet overweldigen.” (Leer en Verbonden 33:12-13.) En eveneens: „Bouw op Mijn rots, die Mijn evangelie is; verloochen niet de geest van openbaring, noch de geest van profetie.” (Leer en Verbonden 11:24-25.) „Ziet, gij hebt Mijn evangelie, Mijn rots en Mijn zaligheid voor u.” (Leer en Verbonden 18:17.)

De trouwe discipel zal zijn leven funderen op de rots van het evangelie van Jezus Christus en niet op het drijfzand van het menselijk verstand. Zo'n discipel „is gelijk aan iemand, die bij het bouwen van een huis diep gegraven en het fundament op de rots gelegd heeft. Toen een water-vloed kwam en de stroom tegen dat huis aansloeg, kon hij het niet aan het wankelen brengen, omdat het goed gebouwd was.” (Lucas 6:48.)

Evenals de ware God een levende God is, zijn zijn discipelen levend in het dienen van Hem. Zo heeft Petrus geschreven dat de Heer voor de getrouwen „de levende steen (is), door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus . . . U dan, die gelooft, geldt dit kostbare”. (1 Petrus 2:4-7.)

De macht en kracht van een steen wordt ook geïllustreerd in Daniëls verklaring dat een steen, die de Heer uit de bergen had gehouwen, voort zou rollen en het goud, zilver, koper, ijzer en leem van

de wereld zou verbrijzelen. Daniël legde uit dat de steen, zijnde het koninkrijk dat de God des hemels op aarde zou richten, langer zou meegaan dan alle koninkrijken die door de wijsheid en kracht van mensen tot stand waren gekomen. (Daniël 2.)

Vraag:
Ik heb gehoord dat sommige mensen hun afstammingslijn tot Adam hebben teruggevoerd. Kan dat? Zo ja, moeten alle mensen dan hun afstammingslijn tot Adam terugvoeren?

Antwoord:
Robert C. Gunderson, genealoog gespecialiseerd op het terrein van de vorstenhuizen, in dienst van de afdeling genealogie van de kerk.

Het eenvoudigste antwoord op beide vragen is *Nee*. Sta mij toe dit toe te lichten. In de vijfendertig jaar dat ik als genealoog werkzaam ben, moet ik nog de eerste gedocumenteerde stamboom zien die tot Adam teruggaat. Mijn werk heeft met zich meegebracht dat ik in de loop der jaren honderden stambomen heb na-

gekeken. Ik ben er niet een tegengekomen waar iedere generatie op de stamboom gerechtvaardigd kan worden door bewijzen uit documenten die uit die tijd stammen. Naar mijn mening is het zelfs onmogelijk om een opeenvolgende Europese stamboom geschiedkundig te verifiëren vóór de tijd van Merovingische koningen (oude Franse dynastie, ca. 430-751). Iedere stamboom die ik onder ogen heb gekregen en die tracht de lacune te overbruggen tussen die tijd en de tijd van de Bijbel, schijnt op twijfelachtige overlevering gebaseerd te zijn of, in het ongunstigste geval, op regelrechte verzinsels. Over het algemeen bieden deze stambomen geen bewijzen wat betreft de bron van de gegevens, of er wordt slechts een hele vage bron genoemd.

Er wordt ook gevraagd of het *nodig* is dat alle mensen hun afstammingslijn tot Adam terugvoeren. Ik meen dat wanneer het ware doel waarvoor wij genealogisch onderzoek doen begrepen wordt, wij zullen beseffen dat het op dit moment *niet* nodig is. Een poging daartoe zal waarschijnlijk zelfs schadelijk zijn voor het globale doel van de genealogie en het tempelwerk — om de zaligmakende verordeningen van het evangelie binnen het bereik te brengen van allen die overleden zijn.

Op dit moment heb ik tot taak de lijsten na te kijken die zijn ingestuurd voor het verrichten van tempelwerk voor mensen die voor 1500 hebben geleefd. Ik schat dat 90 à 95 procent van deze lijsten een duplicaat is van werk dat reeds verricht is. Dat wil niet zeggen dat het tempelwerk grotendeels af is voor hen die vóór 1500 hebben geleefd. Integendeel, voor het overgrote deel van de mensen uit die tijd moet het tempelwerk nog worden gedaan. De moeijelijkheid is, dat de onder-

zoekmethoden en de bronnen van dien aard zijn, dat leden die zich met deze periode bezighouden, uiteindelijk in het voetspoor terechtkomen van velen die zich vóór hen hierop hebben toegelegd en ook dezelfde resultaten krijgen. Enkele duizenden namen worden keer op keer ingezonden, terwijl miljoenen andere namen anoniem blijven.

Dientengevolge schijnen alle inspanningen ten behoeve van de periode vóór 1500, alsmede alle pogingen om een stamboom terug te voeren tot Adam, een verspilling van tijd en moeite te zijn wat betreft het bereiken van ons ware doel. Tegelijkertijd worden onze meer recente voorouders, waar wij een veel grotere verantwoordelijkheid voor dragen, vaak genegeerd — zelfs wanneer veel onderzoekmethoden nog niet zijn beproefd.

Ik zou willen aanraden dat niemand onderzoek vóór 1500 onderneemt alvorens contact op te hebben genomen met de afdeling genealogie, en dan slechts wanneer alle mogelijkheden tot onderzoek van de meer recente geslachten zijn uitgeput. De kans om in de periode vóór 1500 gegevens te ontdekken die voeren tot nieuw tempelwerk is zo goed als nihil, tenzij men de een of andere duidelijke aanwijzing krijgt.

In de tijd die de Heer daarvoor heeft gesteld zullen wij de ontbrekende schakels tussen ons en Adam te weten komen. Gegeven de huidige toestand van onze registers, vind ik dat wanneer we trachten onze stamboom tot Adam terug te voeren, wij er gevaarlijk toe over hellen de volgende waarschuwing van Paulus in de wind te slaan, om ons niet „ bezig te houden met fabels en eindeloze geslachtsregisters, die veeleer moeilijkheden ten gevolge hebben . . . ”. (1 Timoteüs 1:4.)

De hoeveelheid werk is zodanig, dat ie-

der lid zich met een of ander aspect ervan bezig dient te houden — maar tegelijkertijd moeten wij leren efficiënt en doeltreffend te werken. Wij hebben geen tijd voor onnodige projecten die een verspilling van onze tijd en middelen zijn. □

Vraag: **Zou u willen reageren op de theorie dat het Boek van Mormon gebaseerd is op het Spaulding-manuscript?**

Antwoord:
Bruce D. Blumell,
voormalig medewerker van de afdeling kerkgeschiedenis, is tegenwoordig geschiedenisleraar in Calgary.

De meest populaire verklaring voor de oorsprong van het Boek van Mormon uit anti- of niet-mormoonse kringen, was destijds dat het gebaseerd was op een manuscript van de hand van een zekere Solomon Spaulding. Ondanks de onhoudbaarheid ervan, duikt deze theorie van tijd tot tijd op, zelfs tot op de huidige dag.

Solomon Spaulding werd in 1761 in de staat Connecticut geboren en woonde in New England en New York, totdat hij in 1809 naar Conneaut (Ohio) verhuisde.

Daar de zaak die hij daar had opgezet niet floreerde, besloot hij een verhaal te schrijven over een aantal van de oorspronkelijke bewoners van Amerika, in de hoop dit gedrukt te krijgen en te kunnen verkopen. Terwijl hij aan het verhaal werkte, las hij van tijd tot tijd stukjes voor aan enkele van zijn burens. In 1812 verhuisde hij naar de omgeving van Pittsburg (Pennsylvania), waar hij in 1816 stierf zonder ooit een uitgever voor zijn manuscript te hebben gevonden.

In 1833 werd een zekere Philastus Hurlbut, een voormalig lid van de kerk dat wegens het overtreden van de zedenwet geëxcommuniceerd was, door een antimormoons comité in Ohio in dienst genomen om ongunstige bewijzen tegen Joseph Smith en het Boek van Mormon te verzamelen. Bij zijn pogingen zulke gegevens te bemachtigen, ondervroeg Hurlbut een aantal mensen die beweerden Joseph te hebben gekend of het nodige over hem te weten. Daarbij sprak hij onder andere met acht mensen uit de omgeving van Conneaut (Ohio), die een beëdigde verklaring ondertekenden dat het Boek van Mormon gebaseerd was op het nooit uitgegeven manuscript van Solomon Spaulding, dat ruim twintig jaar eerder geschreven was. Hurlbut verkocht deze verklaringen aan Eber D. Howe, die ze het jaar daarop openbaar maakte in zijn venijnige exposé getiteld *Mormonism Unveiled* (Het mormonisme onthuld). Howe beweerde dat Sidney Rigdon, terwijl hij nog predikant was bij de hervormde baptisten, op het manuscript was gestoten en het had gebruikt om het Boek van Mormon te schrijven. Hij had zijn verhaal vervolgens in het geheim aan Joseph Smith gegeven, die het boek als zijn eigen voortbrengsel publiceerde. Nadat Philastus Hurlbut zijn beëdigde verklaringen had

verzameld, vond hij inderdaad een manuscript tussen Solomon Spauldings papieren; maar noch hij noch Howe lieten het ooit drukken. Ongeveer vijftig jaar later, in 1884, vond een zekere L. L. Rice het manuscript tussen papieren die hij van Howe had geërfd. Hij droeg het over aan het Oberlin College in Ohio, dat het het jaar daarop publiceerde.

Het manuscript, dat de titel draagt „Manuscript Story — Conneaut Creek”, lijkt noch qua stijl, noch qua inhoud op het Boek van Mormon. Het is in modern Engels geschreven en qua lengte slechts ongeveer een zesde van het Boek van Mormon. Het verhaal begint met een groepje Romeinen uit de tijd van Constantijn, dat op weg naar Groot-Brittannië uit zijn koers raakte en in Amerika terechtkwam. In deze roman treedt een van de Romeinen op als verteller van hetgeen de groep meemaakt. Het overgrote deel van de kroniek bestaat uit een beschrijving van twee Indiaanse volkeren, die de Ohio als gemeenschappelijke grens hebben. Een liefdesgeschiedenis tussen een prins van het ene volk en een prinses van het andere, voert tot een grote oorlog tussen de twee groepen, die in enig detail beschreven wordt.

De meeste schrijvers die dit onderwerp aanhalen, zowel niet-leden als leden van de kerk, geven aan, of schijnen aan te nemen, dat er in het Spauldingmanuscript wordt beweerd dat de Indianen de tien verloren stammen van Israël zijn, of overblijfselen daarvan. Dit is niet het geval. Het manuscript doet zelfs geen enkele poging om de oorsprong van de Indianen te verklaren.

De overeenkomsten tussen dit manuscript en het Boek van Mormon zijn op zijn best zeer algemeen en oppervlakkig.

*Oliver Cowdery (rechts) schrijft de vertaling van de profeet van de heilige platen op.
(Geïllustreerd door Del Parsons.)*

In het voorwoord van zijn roman beschrijft Spaulding hoe hij het manuscript verborgen in de aarde had gevonden, maar het was een in het Latijn geschreven perkament en niet een verzameling metalen platen met een taal uit het Midden-Oosten. Spaulding ontwikkelde een eigen terminologie voor zijn verhaal, maar geen van deze namen lijkt op de namen in het Boek van Mormon. Het verhaal omvat een transatlantische migra-

tie, hoewel het gezelschap niet uit Jeruzalem, maar uit Rome afkomstig is. Er komt ook een grote oorlog tussen twee beschavingen in voor, beide Indiaans, hoewel geen van beiden erin slaagt de ander volkomen uit te roeien. Toch konden deze vage overeenkomsten Spauldings burens ertoe hebben gebracht, vooral met aanmoediging van Hurlbut, om te geloven dat het Boek van Mormon gebaseerd was op Spauldings manuscript.

De beëdigde verklaringen die door Hurlbut werden verzameld, vertonen qua stijl en inhoud grote overeenkomst, hetgeen erop duidt, dat zo Hurlbut ze niet zelf geschreven heeft, hij in ieder geval grote invloed heeft uitgeoefend op het schrijven ervan. De syntaxis en manier van uitdrukken vertonen een gelijkenis, terwijl er ook grote overeenkomst is tussen de details in de verschillende verklaringen. Deze acht getuigen hadden het Boek van Mormon pas gelezen of leren kennen, terwijl het meer dan twintig jaar geleden was geweest sinds zij passages uit het Spaulding manuscript hadden gehoord. Gezien het tijdsverloop hadden deze getuigen onbewust maar al te gemakkelijk bepaalde bijzonderheden uit het Boek van Mormon, dat fris in hun geheugen was, kunnen toeschrijven aan Spauldings vage verhaal, dat hun lang niet zo helder voor de geest stond.

In zijn *Mormonism Unveiled* beweerde Howe dat Joseph Smith niet voldoende onderlegd was en te weinig begreep van theologie om de meer godsdienstige gedeelten van het Boek van Mormon te hebben kunnen schrijven. Hij besloot dus dat dit door Sidney Rigdon was gedaan, die een bekwaam en invloedrijk predikant bij de hervormde doopsgezinden ofwel Campbellieten was geweest. Howe beweerde dat Sidney Rigdon het Spaulding manuscript had gevonden, het had overgeschreven of gestolen en er vervolgens de theologische gedeelten aan toe had gevoegd om er het Boek van Mormon van te maken. Volgens Howe stond hij in deze periode in geheim contact met Joseph Smith, met de bedoeling het boek te laten verschijnen als diens schepping.

Dit gedeelte van de theorie is om verschillende redenen niet steekhoudend. Ten eerste is de stijl van het Boek van

Mormon heel anders dan de bloemrijke taal die Sidney Rigdon in zijn toespraken ten toon spreidde. Ten tweede bestaat er geen bewijs dat Sidney Rigdon ooit in contact is gekomen met het Spaulding manuscript. En ten derde zijn pogingen om een geheim contact tussen hem en Joseph Smith ten enenmale ongegrond. In de tijd dat het Boek van Mormon werd geschreven en gedrukt, tussen 1827 en 1830, was Sidney Rigdon een populaire predikant in het noordoosten van de staat Ohio en was zijn verblijfplaats een aantal mensen bekend. Geen van hen heeft echter ooit melding gemaakt van een complot en evenmin is daar ooit over gesproken door degenen waar Joseph Smith in die tijd mee omging. Een dergelijk plan was zo goed als onuitvoerbaar, daar òf Joseph Smith òf Sidney Rigdon regelmatig een kleine 500 kilometer hadden moeten reizen om elkaar te spreken, hetgeen zou hebben betekend dat zij iedere keer langdurig van huis geweest zouden zijn, de primitieve verplaatsingsmogelijkheden van die tijd in aanmerking genomen.

Sidney Rigdon bleef een fervent verkondiger van zijn doopsgezinde geloof totdat hij de boodschap van de herstelling van de eerste zendingen van de kerk in zijn streek te horen kreeg, hetgeen haast acht maanden na het verschijnen van het Boek van Mormon en de organisatie van de kerk was. Dit zou natuurlijk hoogst onwaarschijnlijk zijn geweest als hij inderdaad de schrijver van het boek was geweest, alsmede de oorsprong van een groot deel van de vroege theologie van de heiligen der laatste dagen. Trouwens, als Sidney Rigdon het Boek van Mormon geschreven had, is het onwaarschijnlijk dat een zo prominent man het stichten en leiden van de kerk aan Joseph Smith zou hebben overgelaten en later erin zou heb-

ben berust dat Joseph hem meerdere malen berispte voor het bestrijden van het beleid van de profeet. Zelfs toen Rigdon in 1844 werd geëxcommuniceerd wegens zijn verzet tegen het leiderschap van Brigham Young, liet hij op geen enkele wijze doorschemeren dat hij de schrijver van het Boek van Mormon zou zijn geweest.

Toen hij al op leeftijd was — en lang nadat hij afscheid had genomen van Brigham Young en de kerk — liet Sidney Rigdon zijn zoon, die hierover vragen had gesteld, nadrukkelijk weer weten dat hij niets te maken had gehad met het schrijven van het Boek van Mormon. Hij voegde eraan toe te weten dat Joseph Smith een profeet was en dat het Boek van Mormon waar was.

Aan het eind van zijn boek, *Mormonism Unveiled*, maakt Howe terloops melding van het feit dat er een Spaulding manuscript was gevonden; daar het echter qua stijl en bijzonderheden heel anders was dan het Boek van Mormon, veronderstelde hij dat Spaulding vóór zijn dood in 1816 een nieuwe versie had geschreven die op het Boek van Mormon leek. Howe was van mening dat Spaulding gedeelten uit dit herziene manuscript aan een aantal van zijn burens moest hebben voorgelezen.

De anti-mormoonse schrijvers die de moeite hebben genomen om *Mormonism Unveiled* en het in 1844 gevonden Spaulding manuscript te lezen, hebben zich gewoonlijk achter Howes overtuiging geschaard dat er nog een onontdekte nieuwe versie van Spauldings manuscript moet bestaan. Solomon Spaulding heeft, volgens verschillende van zijn bekenden, waaronder zijn weduwe en zijn dochter, nog andere verhalen geschreven, maar geen van hen heeft ooit melding gemaakt

van het bestaan van een tweede versie van het manuscript. Hurlbut zelf was van mening dat er slechts één manuscript bestond, en wel hetgeen hij van mevrouw Spaulding had verkregen en dat in 1885 werd uitgegeven. Hij was ook van mening dat het Boek van Mormon erop gebaseerd was, hoewel Howe, toen hij het eenmaal had onderzocht, besepte dat dit niet waar was, zoals hiervoor reeds wordt vermeld.

Men zou kunnen aannemen, dat een nieuwe versie van Spauldings verhaal, als er een was geweest, toch wel enige overeenkomsten qua stijl zou vertonen met zijn eerste versie. En als het Boek van Mormon inderdaad een plagiaat was van, zoals beweerd wordt, Spauldings zogenaamde tweede versie, zou men logischerwijs een overeenkomst op stijlgebied verwachten tussen het bestaande manuscript en het Boek van Mormon. De stijl van het Boek van Mormon is echter heel anders dan de bloemrijke stijlfiguren en romantische retoriek waar Spaulding zich van bediende.

Als er al een tweede versie van het manuscript bestond, is er toch nog het probleem van hoe het in handen van Sidney Rigdon, en tenslotte in die van Joseph Smith kwam.

Zoals reeds eerder is vermeld, is dit de zwakste schakel in de keten van onwaarschijnlijkheden die tracht aan te tonen dat het Spaulding manuscript heeft gediend als basis voor het Boek van Mormon.

Kortom, de meest eenvoudige en nauwkeurigste veronderstelling over de oorsprong van het Boek van Mormon, is dat het precies datgene is wat Joseph Smith zei: een oud werk dat vertaald is „door de gave en de macht Gods”, (zie Het getuigenis van de drie getuigen). □

HET VERSCHIL IS DIENST- BAARHEID

Noot van de redactie: Het navolgende gesprek met het algemeen presidium van de zustershulpvereniging vond plaats voor bekend werd dat zuster Barbara B. Smith en haar beide raadgeefsters tijdens de aprilconferentie ontheven zouden worden uit hun functies. Zuster Smith vervulde nagenoeg tien jaar de functie van presidente; haar eerste raadgeefster, zuster Marian R. Boyer, was sinds november 1978 in functie; en zuster Ann S. Reese, tweede raadgeefster, sinds oktober 1983. President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, zei naar aanleiding van deze onthefingen: „Deze zusters hebben opmerkelijk werk verricht in de jaren dat zij in deze functies dienden.” Dit gesprek is dan ook gepubliceerd uit erkentelijkheid voor het vele werk dat zij verzet hebben en met de overtuiging dat de geest en traditie van dienstbetoon, in zo rijke mate ten toon gespreid door de ZHV, onverminderd voortgang zal vinden en zo mogelijk zal toenemen onder leiding van de nieuwe presidente van de zustershulpvereniging, zuster Barbara W. Winder. In de toekomst zal er zeker een gesprek met het nieuwe algemeen presidium van de zustershulpvereniging gepubliceerd worden.

Een gesprek met het algemeen presidium van de zustershulpvereniging: zuster Barbara B. Smith, presidente; zuster Marian R. Boyer, eerste raadgeefster; en zuster Ann Stoddard Reese, tweede raadgeefster.

Redactie: Hoe helpt de zustershulpvereniging vrouwen om de uitdagingen van deze tijd het hoofd te bieden?

Zuster Smith: De zustershulpvereniging legt zich erop toe vrouwen en hun gezin te versterken, hen te helpen zich beter te ontwikkelen, hen aan te moedigen om

dienstbaar te zijn in de gemeenschap en hen te helpen vredig en vreugdevol te leren leven in de huidige wereld.

Zuster Reese: Het onderwijsprogramma in de zustershulpvereniging is erop gericht vrouwen te helpen het hoofd te bieden aan de zeer wezenlijke geestelijke, emotionele, intellectuele en maatschappelijke uitdagingen van deze tijd. Al onze lessen zijn gebaseerd op evangeliebeginselen die iedere vrouw aanspreken, ongeacht haar culturele achtergrond of ontwikkelingsniveau. De lessen on-

derstrepen het toepassen van beginselen en denkbeelden, met het gevolg dat zij een vrouw tevens helpen om het evangelie door middel van haar voorbeeld te onderwijzen.

Redactie: De wereld om ons heen schijnt ons aan te moedigen om ons grote deels te concentreren op onze eigen behoeften — hoe wij ons voelen en wat wij willen. Hoe kan de zustershulpvereniging de vrouwen van de kerk helpen om verder te kijken, om onze verantwoordelijkheid om anderen te dienen te zien?

Zuster Smith: In de eerste plaats, helpt de zustershulpvereniging ons om talenten op alle terreinen van ons leven te ontwikkelen. Naarmate wij deze talenten ontwikkelen, neemt ons vermogen om anderen te dienen automatisch toe. Ten tweede leert de zustershulpvereniging ons hoe wij moeten dienen. Het *Handboek zustershulpvereniging* wijst erop dat één van onze hoofdoelen is zich te bekommeren om behoeftigen, zieken en ongelukkigen en stervenden bij te staan (zie blz. 2). De zustershulpvereniging verschaft ons het diepere inzicht dat sommigen in de wereld ontberen, dat naarmate wij onze talenten gebruiken om anderen te dienen, onze innerlijke vreugde en vrede toenemen.

Redactie: Hoe kunnen we ons concentreren op andermans behoeften en tegelijkertijd voorzien in onze eigen behoeften?

Zuster Smith: In wezen is één van onze grootste persoonlijke behoeften om te dienen. Weet u, wanneer we dienen, beginnen we een eind te maken aan hebzucht, zelfzucht, haat en afgunst — al die zaken die ons kunnen vernietigen. En wij beginnen de onbaatzuchtigheid, de liefde en de toewijding te voelen die in het leven van de Helland ons voorbeeld zijn. Nie-

mand kan voorzien in de werkelijk belangrijke behoeften van het leven zonder deze christelijke eigenschappen.

Redactie: Welke verantwoordelijkheid hebben we om bij ons dienstbetoon verder te kijken dan onze eigen familie- en vriendenkring?

Zuster Smith: Ik vind dat we kunnen *beginnen* met degenen die ons het meest na staan, maar wij moeten er tevens voor waken dat wij ons dienen niet beperken tot ons gezin.

Vrouwen kunnen beginnen in hun eigen kring — met hun kleine kinderen thuis, met hun volwassen vrienden, met de verdere familie, en met degenen waarmee zij beroepsmatig te maken hebben. Maar waar het om gaat, is om *iedere* dag liefdevol een dienst te bewijzen. Wij kunnen weleens van mening zijn dat onze liefdevolle inspanningen tevergeefs zijn. Maar liefde is *nooit* echt tevergeefs — of het nu om een klein kind gaat, om een eenzame zuster, of wie dan ook. De macht van de liefde om onze ziel te zuiveren hangt niet af van het feit of degenen die wij liefhebben ook van ons houdt of onze liefde waardeert. Wanneer we liefhebben groeien we.

Zuster Boyer: Alle vrouwen, ongeacht hun omstandigheden, kunnen thuis dienen. Onze algemene secretaresse, bijvoorbeeld, heeft zelf geen kinderen. Maar zij heeft de kinderen van anderen lief en dient hen ook. Terwijl wij hier zitten te praten, zorgt zij zelfs voor een nichtje en haar pasgeboren baby en driejarig zoontje. Zo lang wij denken „Wat kan ik voor een ander doen?” zitten we op de juiste koers. En de vrouw die alleen woont kan zo de grote zegeningen die zij *wel* heeft, leren waarderen.

Redactie: Hoe staat het met de vrouwen die hun man verloren hebben of ge-

Het algemeen presidium van de zustershulpvereniging, van links naar rechts: Zuster Marian R. Boyer, eerste raadgeefster; zuster Barbara B. Smith, presidente; zuster Ann Stoddard Reese, tweede raadgeefster.

scheiden zijn en die zowel moeder als kostwinner moeten zijn? Hoe kan de zustershulpvereniging hen helpen?

Zuster Boyer: Wij moeten al het mogelijke doen om vrouwen te helpen zich voor te bereiden op alle eventualiteiten. Wij beseffen dat het zusters met onvoldoende opleiding financieel heel zwaar valt om als alleenstaande ouder een gezin groot te brengen. En er zijn inderdaad zoveel vrouwen die in deze situatie verkeren. Zij moeten zoveel meer weten dan wij slechts enkele jaren geleden noodzakelijk achtten. Ons inziens moet de vrouwen op de vergadering huishoudkunde praktische vaardigheden worden bijgebracht, zoals een verstandig aanwenden van financieel krediet, het opstellen van een begroting en het verrichten van eenvoudige reparaties in huis.

Redactie: En de vrouwen die om de een of andere reden geen genoegenscheppen in de situatie die wij ideaal achten: thuis zijn met de kinderen? Hoe pas-

sendie in het plan van de zustershulpvereniging?

Zuster Boyer: Iedereen heeft een thuis, ongeacht of men er alleen of met z'n tienden woont. Wij zouden dan ook graag zien dat ieder thuis een prettig, ordelijk oord is waar de geest en het verstand worden verrijkt, waar vrienden worden uitgenodigd en zich aan de aanwezige liefde en vriendschap kunnen koesteren. Wij hoeven niet altijd alleen te zijn, ook al zijn we alleenstaand. Ons huis kan een zegen zijn voor velen die de invloedssfeer ervan ondergaan.

Redactie: Hoe kan het huisbezoek zusters leren elkander te dienen?

Zuster Reese: Volgens mij is het huisbezoek een van de sterkste punten van onze organisatie. *Iedere* vrouw in de kerk heeft het recht en de gelegenheid om als huisbezoekster te dienen. Naargelang de huisbezoekster de evangelieboodschap uitdraagt in de haar toegewezen gezinnen en zich erop toelegt in de behoeften

van anderen te voorzien, maakt zij zelf vooruitgang. Soms heeft een vrouw alleen maar een luisterend oor nodig. Het huisbezoek voorziet in die behoefte. Het huisbezoek speelt ook een belangrijke rol bij het verwelkomen van pasgedoopte zusters in de kerk. Met hun gevoeligheid voor alles wat met het gezin te maken heeft, kunnen vrouwen vaak behoeften identificeren die anders misschien onopgemerkt blijven.

Zuster Smith: Wij zouden graag zien dat elke vrouw bidt om als huisbezoekster te worden toegewezen aan diegenen die zij het beste ten goede kan beïnvloeden. Wij hopen dat de huisbezoeksters ook bidden dat de Geest des Heren hen zal leiden bij het voorzien in de behoeften van hun zusters. Ik vind dat wij die verantwoordelijkheid hebben, alsmede het recht om te weten dat de Heer bij ons dienen van elkaar, ons inderdaad als zijn instrumenten gebruikt. Wij weten dat overal waar het huisbezoek goed en volledig wordt gedaan, er een grotere opkomst is in de zustershulpvereniging en andere vergaderingen en dat er meer mensen de zegeningen van het evangelie genieten.

Redactie: Zijn er onlangs nog veranderingen aangebracht in het huisbezoekprogramma?

Zuster Smith: Ja. Vroeger werd de presidenten van de zustershulpvereniging voorgehouden dat zij ieder jaar een bepaald aantal persoonlijke mondelinge rapporten van de huisbezoeksters moesten ontvangen. In ons nieuwe handboek hebben we geen aantal aangegeven. Het is aan de plaatselijke ZHV-presidenten om te bepalen hoe de huisbezoeksters haar kunnen helpen om de behoeften van iedere vrouw te begrijpen en erin te voorzien. Zij moet nu zelf uitmaken hoe vaak zij met de huisbezoeksters

spreekt over de hun toevertrouwde zusters. Natuurlijk moet de huisbezoekster bepaalde problemen die zij tegenkomt onmiddellijk aan de presidente melden.

Wij hopen dat de leidsters van de zustershulpvereniging onderdehand inzien hoe waardevol zowel de mondelinge als de schriftelijke huisbezoeksrapporten zijn.

Redactie: Om een ander aspect van de zustershulpvereniging aan te snijden, wij hebben horen zeggen dat sommige vrouwen zich bij de kerk aansluiten omdat zij een positief verschil zien in de vrouwen van de kerk. Waar hebben wij dat fijne verschil aan te danken?

Zuster Smith: Ook hier is het de dienstbaarheid die het verschil maakt. Ik heb onlangs een ring bezocht waar de vrouwen onderling problemen hadden, totdat hun werd gevraagd samen aan een bepaald project te werken. Naarmate zij harmonieus samenwerkten en zich gezamenlijk inspanden, ontstond er een heerlijk gevoel van ware zusterschap. Zodra wij onszelf werkelijk inzetten voelen we ons gelukkig, en wanneer we een geest van rede en geluk bij ons hebben wordt dit door anderen opgemerkt.

Nog een sleutel tot geluk, is om doelbewust te zijn en het gevoel te hebben dat men iets heeft gepresteerd.

De Heer heeft ons een wereld gegeven waarin grote verscheidenheid bestaat. Hij maakt allerlei mensen en staat toe dat wij in verschillende omstandigheden verkeren. Wij hebben ook allemaal verschillende talenten en verschillende mogelijkheden. Maar in ons aller leven behoort het evangelie van Jezus Christus de grondslag te zijn. Door te leven zoals Christus ligt het binnen ons vermogen om onze huidige grenzen te overschrijden.

VERDER KIJKEN DAN DE CATEGORIE:

BESCHOUWINGEN OVER HET LEVEN VAN EEN ONGEHUWDE

Jan Underwood

Ik ben nog maar enkele jaren afgestudeerd, maar toch is al veel van wat ik heb geleerd een vage herinnering geworden. Wanneer ik onder druk word gezet om mijn een bepaald feit te binnen te brengen, is mijn beste verweer: „Tja, ik weet zeker dat we 't eens behandeld hebben.”

Toch staan enkele denkbeelden mij nog helder voor de geest doordat ik ze steeds gebruik. Eén daarvan is afkomstig uit een onwaarschijnlijke bron. Terwijl onze groep op zekere dag worstelde om zich de fijnere punten van researchtechnieken eigen te maken, gaf onze docent ons een eenvoudige regel, die sindsdien fundamenteel is geworden voor mijn kijk op de wereld. „Bedenk,” waarschuwde hij ons, „dat er evenveel verschil *binnen* een categorie als *tussen* categorieën kan zijn.” Anders gesteld, twee leden uit verschillende groepen kunnen evenveel gemeen hebben als twee leden uit dezelfde groep.

Nu ik deel ben gaan uitmaken van een

categorie die bij benadering wordt omschreven als „vrouw, boven de vijftientig, ongehuwd”, heeft dit denkbeeld mij geholpen om te begrijpen hoe ik in de wereld, in de kerk en in het plan van de Heer pas. Het heeft mij ervan overtuigd, dat wat betreft mijn doelen en hetgeen ik in de grond hoop, er meer overeenkomsten dan verschillen zijn tussen mij en mijn getrouwde vriendinnen.

Het komt mij voor dat alle volgelingen van Jezus Christus — ongeacht hun vorm of grootte, IQ of moedertaal, kerkelijke roeping of echtelijke staat — twee fundamentele doelen gemeen hebben: de Heer met heel ons wezen lief te hebben, en onze naasten lief te hebben en te dienen. Jezus zei dat alle overige aspecten van ons discipelschap op deze twee geboden gebaseerd moesten zijn. (Zie Matteüs 22:37-40.)

Het besef dat deze oproep van de Heiland aan ons allen is gericht, ongeacht onze omstandigheden, heeft mij doen in-

zien dat mijn levenswerk niet hoeft te wachten totdat ik getrouwd ben. Ik kan het evangelie nu naleven. Wanneer ik eens een man en kinderen heb, zullen mijn fundamentele doelen niet veranderen, al kan de benadering verschillen.

Tegelijkertijd, echter, eist mijn ongehuwd zijn wel dat ik een enigszins andere aanpak gebruik om die doelen te bereiken dan de aanpak die mijn getrouwde vrienden gebruiken om diezelfde doelen te bereiken. Het leven van een ongehuwde biedt nu eenmaal bepaalde uitdagingen evenals gunstige gelegenheden om die gemeenschappelijke doelen te verwezenlijken. Het inzien daarvan heeft mij geholpen om mijn inspanningen toe te spitsen en om niet ontmoedigd te worden op momenten dat ik mij liever in andere omstandigheden zou bevinden.

Ik heb al lang het gevoel dat de grootste uitdaging van het leven van een ongehuwde is om manieren te vinden om het tweede gebod na te komen. Het leven in gezinsverband vergt dat de leden de gave van de naastenliefde steeds beter aankweken. Vanuit het gezichtspunt van een buitenstaander schijnt het gezinsleven een ervaring te zijn die ten zeerste bijdraagt aan de zuivering en loutering van ons karakter, die ons helpt onze zelfzucht te overwinnen. Het vergt zelfs dat wij leren om onvoorwaardelijk lief te hebben en om spontaan offers te brengen. Een baby die om twee uur 's nachts van de honger gaat huilen is nu eemaal niet bereid om een vermoeide ouder nog een uurtje slaap te gunnen. En een conflict van persoonlijkheden tussen echtelieden kan niet worden opgelost door van kamergenoot te wisselen of alleen te gaan wonen. Een geslaagd huwelijks- en gezinsleven houdt in dat wij de onontbeerlijke vaardigheden ontwikkelen van het ver-

geven, het zich kunnen verplaatsen in de ander en tot een minnelijke schikking komen.

Geen van mijn getrouwde vrienden twijfelt eraan dat de Heer aanzienlijke offers van hen verwacht ten behoeve van het welzijn van de kinderen die van hen afhankelijk zijn. Maar het is gemakkelijk voor mij om te vergeten dat de Heer van mij soortgelijke verwachtingen heeft. Het is gemakkelijk voor mij om voorbij te gaan aan de menselijke noden die in zo'n grote verscheidenheid overal om mij heen, maar net buiten mijn normale gezichtsveld, bestaan. Toch telt zo goed als elke gemeenschap kinderen die tekort komen, eenzame bejaarden en mensen van alle leeftijden die de moed verloren hebben. Het is dus mijn taak om verder te kijken dan de eisen die er aan mij als ongehuwde worden gesteld en mijn eigen manieren te vinden om gehoor te geven aan het universele gebod van de Heiland om anderen lief te hebben en te dienen.

En wij die niet getrouwd zijn kunnen een onmisbare bijdrage leveren aan de wereld. Daar wij de allesoverheersende eisen van een gezinsleven niet kennen, zijn wij in de gelegenheid om ons bezig te houden met hen die geen moeder of vader hebben, en vele anderen waar onze getrouwde vrienden geen tijd voor hebben.

Ik ben er ook van overtuigd dat veel van de rijke beloningen die ouders ontvangen door elkander en hun kinderen te dienen, net zo goed binnen het bereik liggen van de ongehuwden, ook al liggen de gelegenheden misschien niet zo voor de hand. Maar iedere keer dat wij ons erop toelaggen om elkander lief te hebben en te dienen, zullen de zoete gaven van blijdschap en genegenheid er onvermijdelijk uit voortvloeien.

Er zijn tijden dat wij, ongehuwden, het idee hebben ons op een eenzame weg te bevinden zonder kaart en zonder een geschikt voorbeeld om ons de weg te wijzen. Ik ben echter van mening dat wij wel degelijk een aantal goede voorbeelden om ons heen kunnen zien van gelovige en deernisvolle mannen en vrouwen, die in alle nederigheid ernaar streven die Heer in de hun gegeven omstandigheden te dienen.

Nog grotere troost put ik echter uit het voorbeeld van de Heiland zelf, wiens eenzame pad Hem zo ver voerde, dat Hem slechts de goedkeuring van een handjevol toegewijde volgelingen overbleef. Uiteindelijk was zijn enige steun die van zijn liefhebbende Vader, die Hem de goedkeuring gaf die Hij nodig had om zijn werk voort te zetten en af te maken.

Naar mijn ervaring is hetzelfde soort goddelijke goedkeuring beschikbaar voor allen die de Heer liefhebben. En juist het ontbreken van bepaalde vormen van geborgenheid die inherent zijn aan een meer gelijke levensstijl, kan ons ertoe aanzetten naar deze goedkeuring te streven.

Iedereen kent momenten van verbijstering en verwarring, van pijn en gebrek aan zelfvertrouwen — evenals momenten van vreugde en vervulling. Maar het feit dat wij moeilijkheden in wezen aléén het hoofd moeten bieden, kan ons ertoe brengen ons tot de Heer te wenden op een wijze die wij anders misschien zouden vermijden. In tijden dat wij geneigd zouden zijn bevestiging te zoeken bij een begrijpende echtgenoot, moeten wij ons wenden tot de ware bron van troost en genezing. Bij mijn eigen beproevingen en eenzame verleidingen, is de Heer altijd een barmhartige en milde Vader voor mij geweest, die mij steeds vergeving, troost

en genezing schonk. Dientengevolge zijn mijn liefde en mijn vertrouwen in Hem groter geworden.

Tegelijkertijd is mijn geloof in de Heer door de jaren heen juist en realistischer geworden. Ik ben, bijvoorbeeld, gaan beseffen dat God iemand is die onze vrije wil respecteert. Hij heeft zich nooit aan mij opgedrongen om mijn moeilijke keuzen voor me te maken. Hij is bereid geweest om mij langzaam en pijnlijk te laten leren om een eigen oordeel te vellen en een eigen beslissing te nemen. En ik heb Hem lief omdat Hij niet wil dat ik zwak en afhankelijk blijf.

Ik heb nu een nog grotere waardering voor het beginsel bekering, dat Hem in staat stelt mij de benodigde vrijheid te geven om mijn vrije wil uit te oefenen. Ik geloof dat het onbehagen dat wij voelen bij onze worsteling om door de lange, onzekere perioden van ons leven heen te komen, in ruime mate wordt goedge maakt door de zielekracht die wij al doende verwerven. Naarmate wij ons bewust worden van de ontplooiing van onze inherente machten, kunnen wij dankbaar zijn dat de Heer ons de omstandigheden waarvoor zij werden ontwikkeld, niet heeft bespaard.

Naarmate wij gaan begrijpen hoe vast en zeker de liefde is die de Heer ons schenkt, zullen een aantal „droge perioden”, verdrietige ervaringen of gelegenheden waarbij wij niet door een liefdevolle Vader werden gered van onze eigen domheden, ons geloof niet aantasten. Wij worden iedere dag omgeven door ervaringen die ons begrip van God kunnen verscherpen en ons in de gelegenheid stellen ons geloof in Hem uit te oefenen. Ik ben deze ervaringen gaan beschouwen als een waardevol aspect van mijn leven als ongehuwde vrouw. □

TOEN BELDE MIJN HUISONDERWIJZER

Robert K. McIntosh

Ik had vaak horen vertellen dat huisonderwijzers inspiratie kunnen ontvangen voor de gezinnen die aan hun hoede zijn toevertrouwd. Hoe wezenlijk die zegen is, werd mij pas duidelijk aan de hand van een ervaring die wij een paar jaar geleden hadden.

Het semester aan de universiteit was afgelopen en ik had die zomer een part-time baan als huisschilder. Daarnaast gaf ik 's avonds les aan het instituut voor godsdienstonderwijs. We hadden kort daarvoor een nieuwe auto gekocht waar we met z'n zevenen prettig in pasten — echt de auto die we altijd al hadden willen hebben.

Op een avond toen ik me klaarmaakte om naar les te gaan, kwamen onze twee dochtertjes, die toen ongeveer drie en vijf waren, het huis binnenrennen met armpjes die helemaal bedekt waren met iets wits. Daar ik geen vermoeden had van wat zij uitgespookt hadden, dacht ik dat ze met meel gespeeld hadden. Maar plotseling merkte ik dat het witte spul op hun armpjes aan het *druipen* was! Meteen wist ik wat er was gebeurd. Ik had een

nieuw blik met een gallon (viereneenhalve liter) witte verf in de auto laten staan — met daarnaast, voor het gemak, ook nog een brede kwast. Onze meisjes hadden het blik open gekregen en de binnenkant van de auto geschilderd. En ze hadden hun best gedaan! Het dak, de bodem, de stoelen . . .

Terwijl ik het gruwelijke gezicht tot mij door liet dringen, zei één van mijn dochtertjes met een stralende glimlach: „Kijk, papa, mooie auto.” Ik pakte een kind onder iedere arm, bracht ze naar binnen en zette ze in het bad, onderwijl al mijn wilskracht aanwendend om mijn emoties te beheersen. Ik riep mijn vrouw om de verf van de kinderen af te halen, terwijl ik probeerde iets aan de auto te doen.

Op dat moment ging de telefoon. Ik pakte de hoorn op en zei enigszins ongeduldig: „Hallo.” Een stem aan de andere kant van de lijn zei: „Broeder McIntosh, u spreekt met broeder Wilde, uw huisonderwijzer. Ik zat me net af te vragen hoe het met u en uw gezin gaat.”

„Broeder Wilde, u zult niet willen geloven wat onze dochtertjes net hebben ge-

daan," kreunde ik. „Ze hebben de binnenkant van onze gloednieuwe auto geverfd — en ik heb geen druppel terpentine in huis om het allemaal schoon te maken.”

Mijn huisonderwijzer gaf een antwoord dat tot op de dag van vandaag een bron van inspiratie voor mij is: „Broeder McIntosh, u zult het niet geloven, maar toen ik een halfuurtje geleden bij de winkels was, zei iets tegen me: 'Koop een gallon terpentine.' Ik heb het gedaan zonder te weten waarom. Hij staat nog steeds in de auto. Ik ben zo bij u om u te helpen met opruimen.”

Hij stond binnen enkele minuten voor de deur en twintig minuten later hadden we alles onder controle. Ik was zelfs op tijd voor mijn les.

Toen ik het gebouw binnenliep, keek ik even hemelwaarts en bad: „Dank U, Vader, voor een huisonderwijzer die zich om ons bekommert, die aan mijn gezin denkt, en die ernaar streeft inspiratie voor ons te ontvangen.” □

Robert K. McIntosh, die vader is van zes kinderen, is zondagsschoolpresident van de ring en woont in de wijk Centerville, Utah.

HET GETUIGENIS DAT EEN APOSTEL VAN CHRISTUS HEEFT

*Ouderling Howard W. Hunter
van de Raad der Twaalf*

In de loop van zijn aardse bediening, vaardigde de Heer keer op keer een oproep uit die zowel een uitnodiging als een uitdaging was. Tegen Petrus en zijn broer Andreas, zei Christus: „Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken.” (Matteüs 4:19.) Tegen de rijke jongeling, die vroeg wat hij moest doen om het eeuwige leven te verwerven, zei Jezus: „Ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen . . . en kom hier, volg Mij.” (Matteüs 19:21.) En tegen ieder van ons zegt Jezus: „Indien iemand Mij wil dienen, hij volge Mij.” (Johannes 12:26.)

Velen hebben besloten om Christus te volgen, en wij bidden steeds dat nog veel meer daartoe zullen besluiten, maar voor enkele van 's Heren volgelingen was de oproep meer vastomlijnd. In Lucas staat: „En Hij bracht de nacht door in het gebed tot God. En toen het dag geworden was, riep Hij zijn discipelen tot Zich en koos er twaalf uit, die Hij ook apostelen noemde.” (Lucas 6:12-13.)

Voor deze uitverkoren twaalf betekende de oproep om Christus te volgen alles achterlaten en de Heer letterlijk vergezellen bij zijn bediening. Hun roeping was een groot voorrecht. Zij liepen dagelijks aan de zijde van de Zoon van God en spra-

ken met Hem. Zij kenden Hem goed en verheugden zich in zijn woord met een nederig en ontvankelijk hart. Zij hadden Hem lief en Jezus noemde hen zijn vrienden. (Zie Johannes 15:14-15.)

Deze twaalf apostelen vervulden een essentiële taak in het plan des Heren. Zij waren bijzondere getuigen van de goddelijkheid van de Heiland en van zijn letterlijke opstanding. Zij kenden Hem niet alleen tijdens zijn sterfelijke bediening, maar onderhielden zich ook na zijn opstanding met Hem. De verrezen Verlosser verscheen te midden van zijn discipelen in de bovenzaal. Zij betastten zijn handen en voeten en vernamen dat Jezus niet slechts een geest was, maar een opgestaan wezen van vlees en beenderen. (Zie Lucas 24:38-39.)

Deze apostelen wisten met een zekerheid buiten kijf, die alle beschrijving te boven ging, dat de Heer de Zoon van God was en letterlijk was opgestaan. Met deze op ervaring gebaseerde en door de Heilige Geest bevestigde kennis, werd hun geboden getuigen te zijn van Christus „te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde”. (Handelingen 1:8.) Het woord *apostel* betekent dan ook „een gezondene”.

*„Ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen . . . en kom hier, volg Mij.”
(Matteüs 19:21.)*

De apostelen werden door God gekozen en „geordend” om getuigen van de opstanding te zijn (zie Handelingen 1:22), en zij gingen daarop ook heen, stoutmoedig en krachtig getuigend van de verzoening en de opstanding. Zij hadden deelgenomen aan de belangrijkste gebeurtenissen die verband hielden met Christus' verlossende zending en waren geboden aan alle mensen van deze dingen te getuigen. Daarna werden hun woorden door de Heilige Geest bevestigd, opdat alle mensen in Christus zouden geloven en voorbereid zouden worden om vergeving van hun zonden te ontvangen. Paulus vertelde de heiligen te Efeze, dat kennis over Christus „door de Geest geopenbaard (was) aan de heiligen, zijn apostelen en profeten”. (Efeziërs 3:5.)

Wegens de bijzondere roeping van de apostelen als getuigen van Christus, leren wij dat Gods huishouding is „gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf

de hoeksteen is”. (Efeziërs 2:20.) Paulus leerde ook dat Christus apostelen en profeten gaf „tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus.” (Efeziërs 4:12-13; oude vertaling.) Aldus verkondigden de apostelen niet alleen het evangelie, maar namen zij ook de leiding in de kerk, opdat er eenheid en geloof onder de heiligen zou zijn.

De Heer heeft in onze tijd opnieuw apostelen geroepen. Deze apostelen zijn geordend als bijzondere getuigen van Christus in de gehele wereld. Hun kennis van de realiteit van Christus en zijn verlossingswerk is een zekerheid die hun door de Geest is gegeven.

Wij zijn eeuwig dankbaar voor het getuigenis van Joseph Smith, „die van Godswege werd geroepen en tot aposte-

len van Jezus Christus werd geordend". (Leer en Verbonden 20:2.) Bij het vervullen van zijn apostolische roeping, gaf Joseph Smith dit krachtige getuigenis: „En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft! Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is." (Leer en Verbonden 76:22-23.)

Het getuigenis van de profeet, dat geboren werd uit ervaring en uit de Geest, is in de gehele wereld verkondigd, en de Heilige Geest heeft de waarachtigheid ervan bevestigd in het hart van miljoenen die het woord met blijdschap hebben ontvangen. Het patroon voor het bewijzen van geestelijke zaken is in onze tijd opnieuw ingesteld. En een ononderbroken keten van opvolging heeft ervoor gezorgd dat de apostolische roeping, sinds deze aan Joseph Smith werd teruggegeven, steeds in ons midden is geweest.

Als geordende apostel en bijzonder getuige van Christus, geef ik u mijn plechtig getuigenis dat Jezus Christus inderdaad de Zoon van God is. Hij is de Messias waar de profeten uit het Oude Testament over profeteerden. Hij is de hope Israëls, voor wiens komst de kinderen van Abraham, Isaak en Jakob gebeden hadden door de lange eeuwen van voorgeschreven godsverering heen.

Jezus is de Geliefde Zoon, die zich aan de wil van zijn Vader onderwierp door zich door Johannes te laten dopen in de Jordaan. Hij werd in de wildernis door de duivel verzocht, maar gaf er niet aan toe. Hij verkondigde het evangelie, dat de kracht Gods is tot behoud van een ieder die gelooft, en Hij bood dat alle mensen overal zich moesten bekeren en gedoopt

moesten worden. Hij vergaf zonden, sprekende als iemand met gezag, en bewees zijn macht daartoe door kreupelen te genezen, de ogen van blinden te openen en de oren der doven te ontsluiten. Hij veranderde water in wijn, deed de stormachtige golven van Galilea bedaren en liep over datzelfde water alsof het vaste grond was. Hij verijdelde de plannen van de goddeloze leiders die Hem naar het leven stonden en schonk vrede aan verontruste harten.

Tenslotte leed Hij in de hof van Getsemane en stierf aan het kruis, waarbij Hij zijn zondeloze leven gaf als losprijs voor iedere ziel die de sterfelijkheid binnentreedt. Hij stond op de derde dag op uit de dood, waardoor Hij de eersteling der ontslapenen werd en de dood overwon.

De verrezen Heer heeft zijn zaligmakende bediening voorgezet door van tijd tot tijd te verschijnen aan sterfelijke mannen die door God waren gekozen om zijn getuigen te zijn, en door zijn wil via de Heilige Geest te openbaren.

Het is door de macht van de Heilige Geest dat ik mijn getuigenis geef. Ik weet even zeker dat Christus bestaat alsof ik met mijn ogen had gezien en met mijn oren had gehoord. Ik weet ook dat de Heilige Geest de waarachtigheid van mijn getuigenis zal bevestigen in het hart van allen die met geloof luisteren.

In de welhaast tweeduizend jaar sinds Hij op aarde leefde, hebben ontelbare duizenden de eigenschappen van de Heer bewonderd — zijn vriendelijkheid, mildheid, barmhartigheid en naastenliefde. Zijn leringen zijn door een van de klassieke schrijvers beschreven als „een grote zee, waarvan het lachende oppervlak zich in verfrissende golfjes aan de voeten van onze kleintjes stort, maar in wiens onpeilbare diepten de allerwijsten kunnen

Afwisselende muziekavond in Amsterdam

Op 26 mei werd in het kerkgebouw in Amsterdam de jaarlijkse muziekavond van de Ring Den Haag gehouden. Evenals vorige jaren had de muziekleidster van de Ring, zuster Otto, een programma vol afwisseling samengesteld, waaraan ze zelf ook actief deelnam: als dirigente, als zangsoliste, als bespeelster van viool, accordeon en verschillende blokfluiten, en als regisseuse van de delen uit de musical "Oliver", die

Gedeelten uit "Oliver", compleet met dans en 'oude' kleding, vormden het bijzonder leuke slot van een geslaagde avond.

met groot succes werden opgevoerd aan het eind van de avond. Enkele tientallen andere leden lieten elkaar en de andere aanwezigen genieten van hun talenten, in solo- en koorzang, in het bespelen van verschillende instrumenten en in volksdansen.

Het eerste deel van de avond vond plaats in de kapel. Een gemengd koor zong geestelijke liederen, afgewisseld met solozang en blokfluitspel. In de recreatiezaal volgde daarna een bont geheel: pianomuziek, lichte koormuziek, volksdansen uit verschillende landen in toepasselijke kledij, een accordeon-

Drie volksdansen waren uitstekend voorbereid o.l.v. zuster Fikkerman. Voor toepasselijke kostuums was ook gezorgd.

duo, country & western songs, jazz en gedeelten uit musicals door solisten en koor. Ook de muzikale plannen voor volgend jaar werden bekend gemaakt: omstreeks mei een avond met lichte muziek en volksdansen en in december een Kerstprogramma.

Een blokfluittrio, bestaande uit de zusters G. Otto, R. Sluyter en A. de Bruijn.

Gelezen in "Scouting Nederland"

Allemaal ervaringen 'ergens' in het gewest.

Net zoals die avond bij de David O'Mackaygroep in de Leersumstraat, waar ik samen met D.V. Six van Oterleek op bezoek was. Deze enthousiaste groep, nog niet zo lang in scouting en in ons gewest, behoort tot de gemeenschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Vanuit de David O'Mackay zijn er intussen meerdere Mormonengroepen in Nederland ontstaan. Ik was daar weer eens namens het landelijk bestuur en op de grond van de spe-

ciale overeenkomst, die deze kerkelijke gemeenschap heeft gesloten met Scouting Nederland. Inspectie? Welnee, gewoon een avondje praten en (vooral!) ervaren hoe verken- ners daar zich voorbereiden op week- ends en kampen en hoe de rowans hun zomerexpeditie naar Zweden voorbereiden. Binnenkort gaan ze met vele scouts van de Mormonen- gemeenschap op vierdaagse exploi- ratie naar de Ardennen. Een fijne groep, een respectabele gemeen- schap, waar toekomst in zit en waar het spel van verkennen in hoog aan- zien staat. Binnenkort ook wel- pen?

Het zit erin.

*Foto's behorend bij het artikel over
de Multiringconferentie*

Exploratie vierdaagse 1984

Het Landelijk Scouting Bestuur L.D.S. (LBL) organiseerde dit jaar een kamp voor jonge mannen van 10 tot 18 jaar.

Nadat in 1983 een geslaagd leiderskamp was gehouden, werd besloten in 1984 een kamp voor leiders en jongemannen te plannen met als doel: die jongemannen, die nog geen deel hebben aan het scouting-programma, door middel van de EVD hiervoor enthousiast te maken. Het kamp werd georganiseerd door de leden van het LBL en vond plaats in Heure-Famemme in de Belgische Ardennen.

Dit prachtige gebied met haar snelstromende rivier "de Ourthe", de uitgestrekte bossen en uitdagende bergen is een plaats waar iedere jongeman zijn hart kan ophalen en zijn natuurlijke zucht naar avontuur kan bevredigen. Rekening houdend met de mogelijkheden die daar aanwezig zijn, heeft het LBL getracht de activiteiten zoveel mogelijk daarop af te stemmen. Het kamp werd gecombineerd gehouden, te weten voor verkenner (10-14 jaar) en Rowans (15-18 jaar). Er waren units aanwezig die reeds als scoutgroep bij Scouting Nederland waren aangesloten en units die nog niet zo ver zijn. Een en ander maakte dit kamp dan ook tot een proefkamp waarvan het LBL hoopte dat de bedoeling ervan zou aanslaan.

Er werd begroot dat het kamp zo'n 120 deelnemers zou hebben en dat kwam aardig uit, het werden er 117. Tweederde van de deelnemers waren verkenner die activiteiten hadden zoals: verkennen, houtvuur ma-

ken, kaart- en kompas lezen, pionieren en een trappersbaan bouwen en beklimmen.

De Rowans hadden op hun programma staan: bergbeklimmen, abseilen, kajakvaren op een snel stromende rivier met enkele watervalletjes of stroomversnellingen, houtvuur op het water en kaart- en kompas lezen.

Voor de eerste dag, vlak na de aankomst in Heure, werd het voor de Rowans direct een zware dag (nacht). Er was een dropping voorbereid die nu eens niet de gelegenheid bood om via weggetjes en wegwijzers de groepjes van maximaal 8 personen terug te leiden naar het kamp.

Men werd om 12 uur 's nachts op zo'n 5 kilometer afstand (hemelbreed) afgezet met een kompas en de opdracht welke richting men moest aanhouden.

Dit betekende dat je goed moest opletten dat je niet van de kompasstand afweek. Men moest in ongeveer drie uur tijd terugkeren en dat kon alleen wanneer je recht toe recht aan liep over bergen, door bossen en soms over water. De spanning van deze avontuurlijke tocht maakte dat iedere groep, ondanks de nachtelijke koude, veel plezier in deze dropping beleefde.

Het ging zelfs zo goed dat het LBL de volgende keer de tocht zwaarder kan maken door meer hindernissen in te brengen en spannende verrassingen waarvoor nu al geweldige ideeën zijn gelanceerd.

Het bergbeklimmen en abseilen was

voor de één een enorme uitdaging en voor de ander een angstig moment waar men zich liever niet aan waagde.

Ook de leiders lieten zich niet buitensluiten van deze klispsport die al je concentratie vergt en een innerlijke overwinning betekende voor diegene die het volbracht.

Het kajakvaren bleek voor zeker de helft van de rowans flink tegen te vallen, daar er verschillende helden meer onder dan boven water door de stroomversnellingen gingen. Als gevolg daarvan leden enkele jongemannen schade. Toch heeft deze activiteit veel jongens gemotiveerd dit zo spoedig mogelijk te herhalen. Uiteraard beter voorbereid! Daarom heeft de rowan-afdeling van de David O'Mackay groep op 30 juni 1984 de gehele dag het Haagse Scouting kanocentrum afgehuurd voor wedstrijd kajakken waarbij men snelheid en behendigheid zal leren.

Ook de verkenners hebben onder de bekwame leiding van Paul Roepers (lid kernbestuur LBL) en Herman Blom een pracht stuk pionierswerk verricht. Men heeft in verschillende fasen een touwbrug gemaakt die over een meer werd gespannen van ongeveer 45 meter.

Het was dan ook een enorme ervaring voor de verkenners aan dit geweldige project te hebben meegewerkt.

De avonden waren gevuld met gitaarmuziek, zang, kampvuren, bar-

becue enz. Natuurlijk waren er ook enkele hachelijke avonturen zoals bij het kajakvaren gebeurde.

Een groepje van acht man zou op het afgesproken eindpunt aan de kant gaan. Drie rowans genoten echter zo van het kajakken dat zij het punt waar zij moesten stoppen voorbijvoeren met een snelheid van zo'n 6 km. per uur en uiteindelijk pas om 21.30 uur er de brui aan gaven daar er voor hen blijkbaar geen eindpunt was. Inmiddels waren er een paar man met de bus en kajak trailer reeds uren langs de Ourthe aan het zoeken en was een ploegje leiders van vijf man met kajaks achter de drie rowans aan gegaan.

Deze laatste bleven in het duister niet gespaard voor de krachtige stroming van de rivier, enkele personen kwamen in de laaghangende takken terecht waar zij zich angstvallig aan probeerden vast te houden om niet om te slaan. Als gevolg van de krachtige stroming werd één van de kajaks van het lichaam getrokken, waardoor het natte pak niet uit kon blijven.

Nadat men elkaar geholpen had en de kajak en peddels door de mannen, een paar honderd meter verder, waren opgevangen, kon de tocht worden voortgezet voor nog een half uur en toen moesten ook zij de tocht staken bij een bruggetje dat niet op de kaart voorkwam!

Zo stonden de leiders dan rillend bijeen in de vage hoop dat de zoe-

kende bus hen zou oppikken. He-
laas gebeurde dat niet, dus werden
de kajaks bij een schuur opgeslagen
en ging de groep te voet richting
Heure.

Na 14 km passeerde hen gelukkig de
bus, zodat zij nu spoedig in het
kamp arriveerden.

Inmiddels had de politie de drie jon-
gemannen teruggebracht en zoals
later bleek, waren zij op dezelfde
plek aan de kant gegaan.

Terugkijkend op deze Exploratie
Vierdaagse kan in ieder geval ge-
zegd worden dat het kamp een
geslaagd experiment is geweest en
voor velen een verlangen om dit te
herhalen. Ook de leiders zijn aan
hun trekken gekomen en zijn, indien
ze dit nog niet waren, zeer enthousi-
ast geworden.

Er waren inactieve en buitenkerke-
lijke deelnemers die vol lof waren
en graag wilden meebouwen aan de
oprichting van een scoutgroep in
hun eigen omgeving. En juist dat
was het doel van deze EVD zodat
het LBL in haar opzet is geslaagd.

Extra vermelding dient nog de ge-
weldige, vaak spontane, hulp van di-
verse leiders in de keuken, bij de ac-
tiviteiten als instructeur, voor het
vervoer van en naar de activiteiten,
voor het geestelijk programma op
de zondag, enz. enz..

Dank ook aan broeder John Jansen
uit de Haarlemse Ephraïmgroep die
als EHBO-man fungeerde en dat
ook zeer deskundig toonde toen hij
een door een bijl gewonde vinger
moest hechten met naald en draad.
Thuis zou blijken dat volgens de
arts dit door hem niet beter gedaan
had kunnen worden.

En eveneens een woord van dank
aan Paul Roepers die in opdracht
van het LBL een drie kwartier duren-
de video-opname heeft gemaakt
waarvan de units gebruik kunnen
maken tegen een geringe vergoe-
ding.

Wat vooral meeviel waren de
kosten (excl. de reis f 40,- p.p.).

Indien deze Exploratie Vierdaagse
in 1985 een zevendaagse wordt, zul-
len de kosten naar verwachting
rond de f 70,- liggen.

Het LBL heeft op de laatste verga-
dering al ideeën gelanceerd voor de
EVD 1985.

De activiteiten zullen dan eendags
activiteiten zijn met uiteraard span-
ning en avontuur op een nog hoger
niveau, gezien de ervaringen van
1984 en de lering die men daaruit
heeft getrokken.

Ook zal er een speleo-activiteit zijn
die gezien de korte tijd in 1984 niet
mogelijk bleek te zijn, maar in 1985
zeker zal plaatsvinden en waar
reeds een paar deskundigen zich
voor hebben gemeld.

Want juist de mogelijkheid om des-
kundigen in te schakelen op een
voor ons onbekend gebied is het
unieke van dit scoutingprogramma
en geeft het LBL de kracht om nog
harder te werken aan dit voor Ne-
derland zo geweldige programma.

De scoutingprogramma's zorgen
voor het spelenderwijs ontwikkelen
van onze jeugdige leiderschap die
de toekomst is voor de kerk.

Peter J. Jansen, voorzitter LBL

Dienen van je medemens

door C.R. Kirschbaum

Hoewel de sociale omstandigheden in Nederland zeer goed genoemd kunnen worden, vinden soms gebeurtenissen plaats die schokkend zijn.

Enige tijd geleden werd een forensen dorp opgeschrikt door een bericht dat een alleenwonende oude dame van de trap was gevallen en pas een week later dood in haar huis werd aangetroffen. Zij had nog geprobeerd de voordeur te bereiken, hetgeen haar echter niet meer gelukt was. Een berg kranten en reclame blaadjes die vlak bij haar lag, getuigde hoe dicht de krantenlopers bij haar waren geweest, zonder te vermoeden dat daar een mens in nood lag.

Menig omwonende voelde zich schuldig dat niet meer naar haar was omgekeken. "Maar ja, dacht men, we hebben het ook zo druk met al ons werk, en de kinderen. Trouwens, menige huisvrouw heeft ook nog een werkkring, want ja, dat moest wel ... de lasten van het nieuwe huis zijn zo hoog en de kosten van de studie van de kinderen vallen ook tegen ... en dan de nieuwe auto..."

Bij een verder onderzoek van de leefgewoonten van de buurtbewoners bleek dat het onderling contact minimaal was. Vooral bij de mannen, die overdag in een andere stad werkten; maar ook de vrouwen kwamen niet veel verder met een buurtbewoner dan een groet of een knikje. 's Avonds zat iedereen thuis bij

het televisietoestel, of had het druk met hobbies of andere ontspanning. Mocht iemand hulpbehoevend worden, wel dan wist hij wel waar hij zich moest melden om direct geneeskundige- of huishoudelijke hulp te krijgen. Burenhulp is in onze verlichte tijd niet meer nodig! Iedereen heeft recht op ondersteuning of hulp van rijks- of gemeentelijke instanties.

Maar toch maar toch blijft iets knagen. Hoelang heeft die oude dame daar gelegen voordat ze haar ogen voorgoed sloot? Hoelang heeft ze geprobeerd iemand te roepen die bij haar voordeur stond? Wat moet zij zich verlaten gevoeld hebben! Geen mens die er naar haar omkeek .

Ja maar, ben ik dan mijn broeders hoeder?! Blijkbaar wel! Jezus gaf Petrus de opdracht "Weid Mijne lammeren, hoed Mijne schapen en weid Mijne schapen." Tot driemaal toe herhaalde Hij deze opdracht. Als Petrus Jezus liefhad, moest hij het laten blijken door zijn naasten lief te hebben, d.w.z. goed voor de naasten te zorgen.

Wanneer wij met deze gedachte op de achtergrond, de levensloop van de mens beschouwen, dan merken we op dat deze als belangrijk doel heeft om het egoïsme te overwinnen en voor anderen te leren zorgen, om te leren je dienstbaar te maken voor anderen.

Immers, als jonge mensen volwassen worden, begint het zelfstan-

dige leven, ze kunnen zelf hun tijd indelen zonder te veel met anderen rekening te moeten houden.

Maar als zij trouwen, komt hierin grote verandering. Zij moeten zich leren aanpassen aan hun levenspartner. Dit geeft de eerste tijd nog al eens wat wrijving en discussies, maar om de goede harmonie te bewaren, wordt meestal een redelijke oplossing gevonden. Het is echter duidelijk geworden dat ieder maar voor 50% meetelt. Men heeft tot taak gekregen voor de ander te gaan zorgen, uit te vinden waarmee zij haar of hem gelukkig kunt maken.

Als er kinderen uit dit huwelijk komen, moeten ook die extra aandacht en zorg krijgen en blijft er nog minder tijd over om te besteden aan datgene wat je graag wil doen. Vooral wanneer de kinderen groter worden, worden ook de zorgen groter, moeten ze meer aandacht krijgen, moet ook meer financieel in hen worden geïnvesteerd.

Inderdaad is het gezin een goede leerschool om je egoïsme te overwinnen, om te leren je meer dienstbaar te maken voor het welzijn van anderen. Dit is vooral het geval bij grotere gezinnen en bij moeilijke levensomstandigheden. Als voorbeeld kunnen wij de omstandigheden in India noemen, waar maar 50% van de mensen in een huis woont. Maar die gelukkigen hebben dan ook de grootouders, ooms en tantes, neven en nichten bij zich inwonen, zodat voor henzelf vaak maar één kamer overblijft! De gelukkigen die een goede werkring hebben, verdelen hun inkomsten met de ouders, grootouders en andere behoeftige familieleden. Hun economische toestand mag dan momenteel zeer slecht zijn, maar dit aspect van be-

schaving hebben zij uit hun oude cultuur behouden!

Het oordeel dat over ons gedrag op aarde zal worden uitgesproken, zal niet gaan over alleen ons geloof of onze goede bedoelingen en ook niet over onze prestaties op kantoor of in de fabriek, want daarvoor hebben we ons loon reeds gekregen. Maar geoordeeld zal worden over een ieder naar de werken, de onbetaalde goede werken die we hebben verricht.

God en onze naasten dienen uit vrije wil, zonder geldelijke beloning is een eigenschap die we moeten leren ontwikkelen. Het is één van de redenen waarom we hier op aarde zijn.

Maar u zult het met me eens zijn dat dit in onze maatschappij maar een bedroevend klein deel uitmaakt van ons dagelijks leven, omdat het streven is om de zorg voor minder bedeelden en hulpbehoevenden geheel door de staat te laten geschieden. Vrijwilligers-hulp komt weinig meer voor, alles moet gesalarieerd worden, moet een subsidie van het Rijk of de gemeente krijgen. Op deze wijze verleren heel wat mensen wat dienst verlenen is! wat Christus bedoelde De ruime sociale voorzieningen in Nederland zijn een zegen voor de minder bedeelden. Vooral het financiële aspect kan beter door de staat verzorgd worden. Vooral het financiële aspect kan beter door de staat verzorgd worden dan door particuliere instanties. Maar het is helaas vaak een rem op de menselijke hulpverlening, waaraan een grote behoefte blijft bestaan. Deze behoefte bestaat vooral bij de bejaarden, bij de gezinnen waarvan de ouders gescheiden leven. De eenzaamheid kan niet met geld worden verdreven; daar moet een echt brok menselijkheid bij te pas komen.

Maar laten we dit onderwerp niet alleen beschouwend en theoretisch behandelen, maar ook praktisch. Wat zou men aan deze toestand kunnen verbeteren? Hoe kunnen we wat méér leren om onze naaste te dienen, in de korte periode dat we hier op aarde zijn?!

Laten we eens kijken wat de buurtbewoners hebben gedaan ná de dood van die alleenwonende oude dame.

Allereerst heeft een groep enthousiaste dames en heren de woonplaats in wijken verdeeld, die onder toezicht kwamen van wijkhoofden. Op het raadhuis werd een adreslijst verkregen van alle inwoners boven de 65 jaar en in een rondschrijven werd bericht voor welke gevallen zij een beroep zouden kunnen doen op de hulp van de vrijwilligers, zoals:

- bezoekjes i.v.m. vereenzaming
- begeleiding bij bezoek aan special-list of ziekenhuis
- coördinatie bij gezinszorg
- hand- en spandiensten
- ziekenbezoek thuis of in het ziekenhuis
- boodschappen doen voor of met bejaarden
- begeleiding na overlijden van familielid etc. etc.

Voorts werd de melkboer aan huis of de SRV-man ingeschakeld om te melden zodra bij een alleen wonende persoon geen gehoor wordt gegeven.

Voor hetzelfde doel werd bij de hulpbehoevenden een z.g. telefooncirkel ingesteld, waarbij het wijkhoofd de eerste bejaarde belt, die

weer de volgende, en de laatste weer het wijkhoofd. Toen de organisatie op gang kwam, bleek pas hoeveel behoefte er was aan menselijke bijstand en wat voor een voldoening, wat voor een levensvullend werk dit voor de vrijwilligers was.

In Mattheus 25:37 ev. vertelt Jezus dat bij het laatste oordeel de mensen Hem zullen vragen: Wanneer heb ik U gevoed, te drinken gegeven, gehuisvest, gekleed of in de gevangenis bezocht?

Het antwoord was: "In zoverre gij dit aan een van dezen Mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan."

Als wij de naam van Christus op ons willen nemen, rust er een grote verantwoordelijkheid op ons. Laten we daarom in alle eenvoud altijd proberen, al is het met vallen en opstaan, om ons steeds meer dienstbaar te maken, zowel voor God als voor onze naasten.

Want het oordeel dat over ons zal worden uitgesproken, zal niet gaan over de successen die wij hebben gehad, de hoge positie die we hebben bereikt, maar veel eerder met hoeveel genegenheid en zorg wij onze medemensen hebben geholpen, alleen gedreven door de Liefde voor onze Hemelse Vader en voor Zijn geestekinderen.

Moge daarom ons streven en onze bede zijn om te komen stééds nader tot het voorbeeld dat Christus voor ons is geweest.

JED EN DE RIVIER

Thelma J. Harrison

De vlam in de lamp flakkerde en mevrouw Sheridan boog zich er bezorgd overheen om te zien of er nog petroleum inzat. Ze wist dat de kan in de kast bijna leeg was en dat de lamp nog maar één keer kon worden bijgevuld.

Toen de vlam weer rustig werd, ging ze verder met het nagaan van haar voorraad: de grote suikerton was leeg, het maïsmeel was op en er was misschien nèt genoeg tarwemeel om nog één keer brood te bakken. Met een lange, diepe zucht legde mevrouw Sheridan het deksel weer op de meelton.

Jed, die net tien was geworden en hoorde te slapen, wist waarom zijn moeder zuchtte. Die middag had hij de laatste wortelen en aardappelen uit de voorraadkelder gehaald. Hij keek hoe ze de pit van de lamp helemaal laag draaide totdat het licht verdwenen was.

Jed wachtte tot zijn moeder in bed zou stappen, maar in het bleke maanlicht dat door de kier onderaan de gordijnen naar binnen viel, zag hij haar ineengedoken

aan de tafel zitten. Hij wist dat ze huilt. Ze deed het wel stilletjes, want ze zou niet willen dat vader haar hoorde. Voor hem trok ze altijd een vrolijk gezicht en zei ze grappige dingen om hem te laten lachen en denken dat alles in orde was.

Het deed Jed pijn om zijn moeder te zien huilen, hoewel hij wist dat zij er genoeg reden voor had. Vader was te ziek om op te staan en had een dokter nodig, en de wintervoorraad was op. Vader had moeder gezegd zich geen zorgen te maken toen ze een heleboel meel, suiker, spek en aardappelen aan een hongerig Indiaans gezin hadden gegeven. Hij zei dat hij de paarden in zou spannen en een paar dagen zou nemen om bij de winkel nieuwe voorraden te gaan halen. Maar toen was hij ziek geworden, en hoewel hij iedere dag beweerde morgen of overmorgen wel naar de winkel te kunnen gaan, leek hij alsmat zieker te worden.

Heel voorzichtig om zijn twee broertjes niet wakker te maken, klom Jed uit bed. Hij liep naar zijn moeder toe en legde

ik op je kon rekenen. We moeten wel in één dag op en neer. We vertrekken morgen vóór zonsopgang. Kom, we moeten vlug gaan slapen."

Moeder stopte de kleine Rachel in haar wiegje wat beter onder haar dekentje en krom vervolgens stilletjes in bed. Jed ging even stilletjes weer naast zijn slapende broertje liggen.

Hoewel hij wist dat hij een lange, moeilijke dag voor de boeg had, kon hij de slaap niet vatten. Hij dacht aan de rivier met haar opspattende draaikolken en snelle onderstromingen. Hij moest eraan denken hoe stevig zijn vader Bess in de hand moest houden zodat zij het span naar de overkant kon leiden. Jed dacht ook hoe verschrikkelijk koud het water zou zijn als het over zijn benen heen spatte.

Toen kwam er een andere gedachte bij hem op: *Waarom vraag ik de Heer niet om mij te helpen? Waarom bid ik niet om moed, zodat ik niet bang zal zijn?*

zachtjes een hand op haar schouder. „Huil niet, moeder,” zei hij troostend. „Het komt wel in orde. Op de een of andere manier redden we 't wel.”

„O Jed,” fluisterde zijn moeder, „ik wist niet dat je wakker was. Jed, misschien kunnen wij samen wel naar de winkel om nieuwe voorraad in te slaan. Zou je kans zien om op Bess te rijden aan de kop van het span en haar de rivier over te helpen terwijl ik op de bok de teugels neem?”

„Ja, natuurlijk,” antwoordde Jed moedig, hoewel bij van binnen bang was. Zelfs 's zomers als de rivier niet zo hoog stond, en met vader op Bess en moeder op de bok, was het een angstig avontuur. De rivier was breed en snelstromend, en er waren maar enkele plaatsen waar je veilig over kon steken.

„Fijn, jongen,” zei moeder. „Ik wist dat

Weer liet Jed zich uit zijn warme bed glijden om op de koude vloer neer te knielen. Hij vroeg zijn Hemelse Vader hem te zegenen dat hij niet bang zou zijn voor de rivier, dat hij Bess even goed in de hand zou kunnen houden als vader, dat hij en zijn moeder een veilige reis naar de winkel en terug zouden hebben, en dat vader en de kleintjes niets zou overkomen terwijl ze weg waren. Met een vredig gevoel in zijn hart kroop hij weer in bed en viel in slaap.

Het was nog donker toen moeder Jed wakker maakte. Hij kleedde zich vlug aan in de rillerige kou, waarna ze samen naar buiten gingen om de paarden in de spannen. Met klapperende tanden reden ze terug naar binnen. Moeder gaf vader een afscheidskus. Jed bakte het berevel bestemd voor hun voeten, de gewatteer-

de dekens om om hun schouders heen te slaan, en hun bescheiden lunchpakket bestaande uit brood en gedroogde vruchten.

Het was midden in de ochtend toen ze bij de oversteekplaats kwamen. Nu hij de rivier weer zag en het onstuimige geraas van het water hoorde, was Jed toch weer bang.

Moeder keek hem liefdevol aan. Ze wist dat de taak die voor hen lag zwaar zou zijn voor hem, maar ze kon geen andere manier bedenken om aan levensmiddelen te komen. „Zal het lukken, denk je?” vroeg ze.

„Natuurlijk,” antwoordde Jed, en sprong van de wagen af. „Natuurlijk lukt 't ons.”

Maar toen hij op de zanderige oever stond, zwol het lawaai van het water ineens aan tot een verschrikkelijk gebrul. Zijn hart klopte in zijn keel en het kostte hem grote moeite om op Bess haar rug te klimmen.

Ik kan het niet, dacht hij. *Ik kan het eenvoudig niet*. Maar terwijl de moed hem in zijn schoenen zonk, herinnerde hij zich het heerlijke, vredige gevoel dat hij die nacht had gehad onder het bidden. En dus bad hij weer, daar boven op de rug van Bess: „Hemelse Vader, helpt U me, alstublieft, om niet bang te zijn. Helpt u ons om veilig de rivier over te steken.”

Weer verdwenen de angstige gevoelens en zijn hart klopte weer rustig. De rivier klonk niet meer als een woedend monster. Toen de paarden afdaalden in het water, was het haast alsof zijn vader erbij was om hem te helpen en te leiden, hem te vertellen wat hij moest zeggen en doen. Hoewel het water weleens over zijn voeten en benen heenklotste, scheen Jed de kou niet te voelen. Vlugger dan hij had verwacht, werd de wagen op de oever aan de overkant getrokken.

„Geweldig, jongen,” riep moeder toen Jed terug op de bok klom. Ze stopte het berevel om zijn voeten en benen heen en legde een deken op zijn schouders. „Je hebt het net zo goed gedaan als je vader! Net zo goed!”

Het duurde niet lang voor zij stilhielden voor de winkel bij het kruispunt. De eigenaar, meneer Callihan, kwam naar de deur. „Zo, daar hebben we de Sheridans!” riep hij. „Wat een prettige verrassing. Ik heb niemand van jullie gezien sinds de afgelopen herfst, Trouwens, de rivier is nu zo wild, dat ik ook niet had verwacht iemand van jullie te zien tot de lente. Maar waar is meneer Sheridan eigenlijk?”

Toen moeder alles had uitgelegd, beloofde meneer Callihan aan de dokter door te geven hoe het met haar man was. Toen gaf hij Jed een schouderklopje en zei: „Je bent een fijne jongen, Jed. Ik zou er niks op tegen hebben om er zes te hebben als jij.”

„Ik ook niet,” zei moeder met glinsterende ogen. „Ik zou me geen raad weten zonder Jed.”

„Kom nu maar gauw binnen,” ging de vriendelijke meneer Callihan verder, „dan kunnen we aan het werk. Jullie zullen wel vlug terug willen naar die zieke man van u en de kleintjes.”

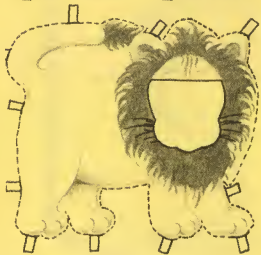
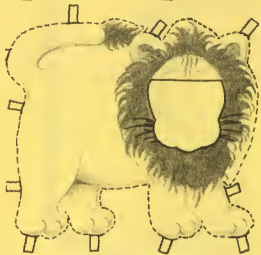
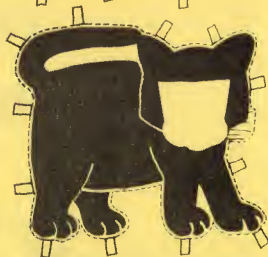
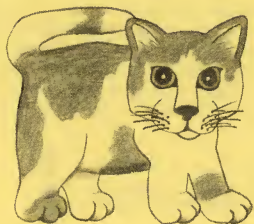
Toen de wagen eindelijk volgeladen was met meel, suiker, bonen, spek, gedroogde pruimen, maïsmeel, aardappelen, wortelen, appels, olie, geneesmiddelen voor vader en een zak vol snoepgoed, zetten moeder en Jed weer koers naar huis. Onder het rijden spraken zij erover hoe heerlijk het was om een wagen vol levensmiddelen en andere noodzakelijke dingen te hebben. Wat zou vader blij zijn!

Het duurde niet lang voordat moeder de wagen weer stilzette bij de oversteekplaats. Zij en Jed zaten even te kijken naar het water, dat voortjoeg als een renpaard dat door een bezorgde berijder wordt aangespoord.

Voor moeder iets kon zeggen, sprong Jed van de wagen af. Terwijl hij op Bess klom, begon zijn lichaam te beven en liepen de koude rillingen over zijn rug. Maar zijn angst duurde maar heel even. Met de hulp van hun Hemelse Vader waren hij en zijn moeder al eens veilig de rivier overgestoken, en nu zou het ook goed gaan. Hij keek achterom en lachte zijn moeder toe. Met een vastberaden „Vort!” en een flinke klap op Bess d'r achterwerk, stuurde Jed de wagen in de richting van de overkant. □

POESJE VAN PAPIER

Tammy Lunt

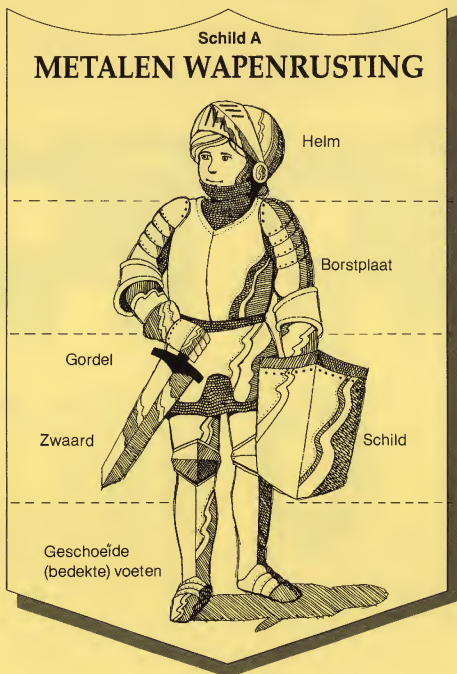
WEES EEN GOED VOORBEELD

Pat Graham

Als de soldaten heel vroeger strijd moesten leveren, deden ze een metalen wapenrusting aan en droegen ze zwaarden en schilden om zich te beschermen tegen de zwaarden en pijlen van hun vijanden.

In de strijd tegen het kwaad kunnen we

ons beschermen door een ander soort wapenrusting te dragen, die de wapenrusting Gods heet. (Zie Efeziërs 6:11-17.) Wij noemen die wapenrusting ook geestelijke kracht. Ze helpt ons verleiding en onreine dingen te weerstaan. Als wij ons bekleden met geestelijke kracht,

zullen we echte vrede kennen en een voorbeeld zijn van iemand die de hele wapenrusting Gods heeft aangedaan.

Instructies:

1. Knip de schilden uit. Leg schild A op schild B en plak de randen aan de linkerkant op elkaar.

2. Knip langs de stippellijnen op schild A en vouw één gedeelte tegelijk terug om

schild B bloot te leggen en te ontdekken waar de wapenrusting Gods uit bestaat.

3. Zoek de teksten op schild B op om erachter te komen hoe de mensen die genoemd worden een goed voorbeeld waren.

4. Bedenk hoe jij zelf een goed voorbeeld kan zijn.

5. Doe deze activiteit met de anderen thuis op een gezinsavond.

VOOR DE GRAP

WILDWATERDOOLHOF

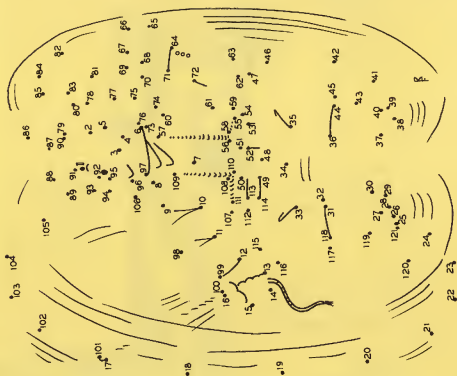
Roberta L. Fairall

Kun je deze wilde rivier de baas en de kampeerplaats bereiken?

VAN STIP NAAR STIP

Roberta L. Fairall

Muziekavond ring Utrecht

Zuster Noot zong aria's van Bach en Händel, met begeleiding van broeder Heijdemann

Op 20 april hield de Ring Utrecht een muziekavond in het kerkgebouw van de wijk Rotterdam-Noord. Omdat het de avond van Goede Vrijdag was, stond het door zuster Huijbers samengestelde programma in het teken van Christus' lijden en opstanding. Teksten uit de Schriften, over deze onderwerpen, werden gelezen door broeder C. Dijkwel. Toepasselijke liederen en aria's werden gezongen door de gemeente o.l.v. broeder Myatt, en solistisch door zuster M. Huijbers, zuster M. Noot en broeder F. Heijdemann. Zij werden begeleid door zuster M. Sigmond en broeder J. Lingen, die zich ook afzonderlijk lieten horen, in een prelude van Sjostako-

witsj en een koraal van César Franck. Andere instrumentale bijdragen leidden het programma in. Het was een sfeervolle avond.

De jongste solist

Moeder en dochter Koorevaar, op piano en fluit

Een ander duo, met piano en gitaar

Zuster Huijbers zong, met orgelbegeleiding van zuster Sigmond, twee aria's uit de Mattheüspassion van Bach

Broeder Dijkwel uit Utrecht speelt ook uitstekend piano

Installatie van de BY-groep

Verslag van de oprichting van de Brigham Young groep van de wijk Rotterdam Noord.

Op 16 mei is voor het eerst in de wijk Rotterdam Noord een scoutgroep opgericht, officieel aangesloten bij Scouting Nederland. In navolging van de Haagse David O'Mackay groep voor wat betreft de naam van de groep is deze genoemd naar de leider en tweede profeet van de kerk: Brigham Young.

Zeven jonge mannen hebben zich laten installeren als verkenner van de Brigham Young groep: Alex de Regt, Hans Donker, Aldo Roobol, Tyrone de Wijk, Frank Mahie, Ri-

chard Croese en Stephen van Ammelrooy.

Bisschop Stam hield een korte toespraak waarin deze de hoop uitsprak dat deze oprichting en installatie de jongens in deze wijk zal helpen om naast een gezond stuk ontspanning, zich te ontplooiën als een zelfstandig persoon, en zich voor te bereiden op een zending.

Dhr. P. Copper was als vertegenwoordiger van Scouting Nederland bij de installatie aanwezig en verwelkomde de nieuwe groep in deze landelijke organisatie. De installatie verliep vlot, gepaard met enige zenuwen zowel bij de leiding als de jonge mannen, en serieus. Het was alles bij elkaar een bijzonder fijne gebeurtenis.

Multiringconferentie

"Dit is een van de mooiste multiringconferenties geweest, die wij hebben bezocht." Dit zei een stralende ouderling Howard W. Hunter van het Quorum der Twaalf tot een aanzienlijke vergadering heiligen der laatste dagen in het lieflijke Scheveningen. De onafgebroken regenval kon geen vat krijgen op de stemming van de 2058 aanwezigen in het goedgevulde Circustheater met zijn koepelvormige dak, dat diende als een enorme paraplu voor de leden, die zich hier op 20 mei uit alle hoeken van Nederland en Vlaanderen hadden vergaderd.

Ouderling Hunter presideerde deze eerste multiringconferentie voor de ringen Den Haag Nederland en Utrecht Nederland, en waarbij voorts de leden uit het zendingsgebied Amsterdam Nederland te gast waren. Ouderling David B. Haight, ook lid van de Raad der Twaalf, ouderling James M. Paramore, lid van het Eerste Quorum van Zeventig en uitvoerend bestuurder voor West-Europa, alsmede ouderling Dale R. Curtis, regionaal vertegenwoordiger, namen ook aan de vergadering deel.

Een jonge onderzoekster, duidelijk onder de indruk zei, toen zij het

voortreffelijk aangeklede theater binnentrad: "Ik heb nog nooit zoveel mormonen gezien. Ik wist niet dat het er zoveel waren." President Wouter E.A. van Beek van de ring Utrecht Nederland sprak van "een voorrecht en een buitengewone ervaring om deze algemene autoriteiten in ons midden te hebben." Ouderling Haight bracht zijn gevoe-

lens na afloop van deze vergadering met de leden uit de lage landen als volgt onder woorden: "Er is iets bijzonders hier in Nederland."

Ouderling Hunter maakte aan het begin van zijn toespraak gewag van de vele honderden tulpen en rozen, die, naar goede Hollandse traditie, het toneel opfleurden en de sfeer verrijkten. "Ze zijn prachtig," zei hij. Ouderling Hunter maande de leden op de eenvoudige dingen te letten en legde de nadruk op het belang van eerlijkheid en het uiten van waardering. "Waardering lijkt veel op liefde," verkondigde de apostel, "het verrijkt zowel de ontvanger als de gever. Wanneer het op spontane wijze door woord of daad ten toon gespreid wordt, onthult het de kracht van een karakter."

Ouderling Hunter sprak ook over de brief die we ons voornemen te schrijven, maar die pas geschreven wordt wanneer het te laat is. "Wij moeten dankbaar zijn voor wat anderen voor ons doen," zei hij, "en wij zullen een goed gevoel hebben als wij onze waardering uiten."

Ouderling Haight getuigde krachtig van Christus en drong er bij zijn toehoorders op aan gehoorzaam te zijn aan alle evangeliewetten. Hij zei: "Wij, die getuigen dat Hij leeft, sporen iedereen aan te bidden voor en te streven naar een persoonlijk getuigenis, dat Jezus de Zoon van God is." Ouderling Haight verbond dit toen aan de noodzaak van zendingswerk. Hij riep de leden op zich voor te nemen in het komende jaar iemand tot de kerk te brengen. "Vertel me niet dat u dat niet kunt; ik weet dat u het kunt," stelde hij. "Als we God liefhebben, dan hebben we ook datgene lief wat Hij te weeg wil brengen. Wij hebben Zijn werken lief. Als we Hem werkelijk liefhebben, willen wij dat het slaagt."

Ouderling Paramore sprak ook over zendingswerk en de noodzaak om daar thuis mee te beginnen, door de kinderen op de juiste wijze te onderwijzen. Hij voegde eraan toe: "Wij moeten het bekendmaken aan iedere Nederlander en aan iedere Belg,

opdat zij zullen weten en opdat er in ieder gezin kinderen zullen zijn die de Artikelen des Geloofs uit hun hoofd kunnen opzeggen."

Ouderling Curtis moedigde de heiligen aan het verhaal van Joseph Smith, zoals dit in de Parel van Grote Waarde gevonden wordt, nog eens te lezen en het aan anderen te vertellen. "Grijp iedere gelegenheid aan om het je vrienden te vertellen," zo zei de regionale tegenwoordiger.

"Zij geven je het gevoel dat ze werkelijk om je geven," merkte een jonge priesterschapsleider uit Eindhoven op, nadat hij de apostelen ontmoet had. "Het zijn zulke vriendelijke mensen, het is net of ze je al jaren kennen," zei hij na afloop van de vier uur durende vergadering voor priesterschapsleiders, die op de zaterdag voorafgaand aan de multiringconferentie gehouden werd in het kerkgebouw van de wijk Den Haag. In deze vergadering werden de leiders geïnstrueerd voorbeelden te zijn voor de onder hun verantwoording vallende gezinnen. "Richt de mensen naar de Heer en schep gelegenheid voor dienstbetoon," onderwees ouderling Hunter.

"Het zal een lange tijd duren, voordat we weer een soortgelijke conferentie zullen hebben," besloot president Van Beek, "maar we zullen ons haar warme boodschap altijd blijven herinneren."

Mormoonse jongens winnen Eurovisie Songfestival 1984 te Luxemburg.

Zij werden aangekondigd als

De Jongens met de Gouden Schoenen

maar vast is komen te staan dat er meer goud in hun is dan alleen maar in hun schoenen. Per, Richard en Louis Herrey, van Zweedse komaf, schreven zich in voor het Zweedse songfestival dat in februari werd gehouden, wonnen dit en kwalificeerden zich daarmee voor het Eurovisie Songfestival, dat op 5 mei in Luxemburg werd gehouden. De Herreys behaalden op dit festival, waarheen negentien landen hun afvaardiging hadden gezonden, voor Zweden de overwinning. Deze overwinning zou voor de jongens weleens de doorbraak kunnen betekenen in de "show business" en als dat mocht gebeuren, dan verdienen zij dat, gezien de inzet waarmee de familie Herrey naar dat punt heeft gewerkt.

Een familie met een zendingsgeest

De familie Herrey - vader Willy, moeder Gerd en zeven kinderen - zijn vele jaren in Göteborg in Zweden actief in de kerk geweest. Drie jaar geleden emigreerden zij naar de Verenigde Staten.

Kerkleden hebben verschillende kwaliteiten, en die van de familie

Herrey zijn altijd die van een zendingsgeest geweest. Zuster Herrey is als trambestuurster zo iets als een levende legende geworden in Göteborg. Zowel passagiers als collega's kenden haar om haar vrolijke en positieve instelling.

Nu hebben de jongens de kans om op wel een heel bijzondere wijze zendingswerk te bedrijven. Daags nadat zij in februari het Zweedse songfestival hadden gewonnen, was het kerkgebouw in Göteborg tot de nok toe gevuld met journalisten, radio- en TV-verslaggevers. De tenor van het commentaar op zowel de jongens als de kerk was over het algemeen positief, slechts hier en daar viel er een wanklank te beluisteren. Zonder twijfel zal er nu, na hun succes in Luxemburg, een grote internationale belangstelling losbarsten.

Drie jaar in de Verenigde Staten

Toen het vader en moeder Herrey duidelijk werd dat hun zoons Per, Richard en Louis vastbesloten waren door te gaan in de muziek, besloot de familie naar de Verenigde Staten te emigreren, waar de mogelijkheden tot ontplooiing groter

zijn. Hun ouders hadden voldoende geloof in de talenten van hun zoons om hun relatief zekere en gerieflijke leven in Zweden op te geven voor een nieuw onzeker bestaan in Los Angeles, V.S., waar toch eerst werk gevonden en beslist moest worden over het te volgen onderwijs. Vader Willy werkt nu op een distributiekantoor. Ook in de kerk heeft hij zijn draai gevonden, hij is geordend tot zeventig en werkt nu als zending sleider in zijn wijk. Moeder Gerd staat om drie uur in de ochtend op en heeft een dagtaak aan het overzien van het schoonmaken van een grote opnamestudio. Zij werd recentelijk ontheven als presidente van het jeugdwerk in haar wijk. Per en Richard hebben tot op heden naast hun studie ook een baantje gehad. Louis gaat nog steeds naar school.

De aanloop tot het songfestival in Luxemburg

De jongens hadden natuurlijk niet stilgezeten, voordat zij zich inschreven voor het festival. Per die van 1977 tot 1979 een zending in Chili vervulde, nam in februari 1983 in Chili deel aan een internationaal songfestival. Hij was een van de zestien deelnemers uit verschillende landen in Zuid-Amerika en Europa, uit Japan en de V.S., en zong een liedje, dat hij zelf gecomponeerd had. De presentator kondigde Per aan als "De mormoonse monnik die er als een engel uitziet..." Zijn optreden had veel positieve publiciteit voor de kerk in Chili tot gevolg; veel aandacht werd besteed aan zijn zendingswerk onder de Chilenen.

Richard heeft zijn opwachting gemaakt in zeven afleveringen van de TV-serie "Fame" en fungeerde als Zweeds overziener van de synchronisatie van de laatste film van Ingmar Bergmann, die in het Engels de titel "Fanny and Alexander" meekreeg.

Plannen voor de toekomst

Nadat zij in februari het Zweedse songfestival hadden gewonnen, werden zij gevraagd voor een aantal gastoptredens, die in juni, juli en augustus hun beslag zullen vinden.

Zonder twijfel zullen, na hun overwinning in Luxemburg, veel meer optredens volgen in andere Europese landen. Bo Gustafsson, in Zweden niet onbekend als zanger, en aangetrouwd in de familie Herrey, zal hun zakelijke belangen gaan behartigen. Dit jaar zal er ook een langspeelplaat opgenomen worden.

Het evangelie blijft het belangrijkste

Ons geloof wordt in tijden dat het ons voor de wind gaat vaak het meest op de proef gesteld, maar we zijn er van overtuigd dat de Herreys zullen blijven wat ze waren, voordat succes en internationale roem hen toelachte, namelijk, fijne, blijmoedige jongemannen. Per sprak ook namens zijn broers toen hij zei: "Wij zijn in de kerk opgegroeid en onze ervaringen in de kerk zijn van grote waarde voor ons. We hebben allemaal een getuigenis van het

evangelie. De kerk en het evangelie betekenen, vergeleken met al het andere, heel veel voor ons. De leden steunen ons op een geweldige manier. Als ik iets zou moeten zeggen tegen de jongeren in de kerk, dan is het dit: je kunt alles bereiken in je leven, als je er maar genoeg voor over hebt."

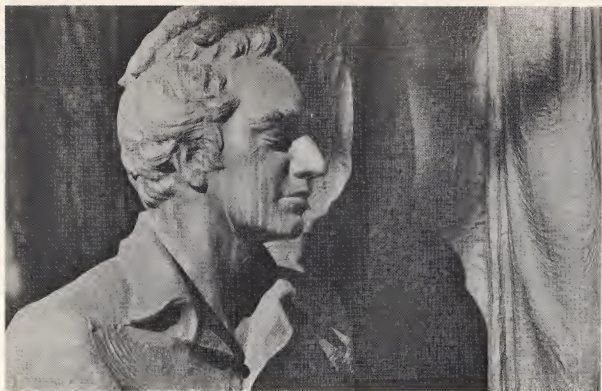
In een Zweedse krant merkte iemand op: "Deze jongens stralen een geluk uit, dat tegenwoordig niet meer zo snel gevonden in Zweden." En is dat niet te danken aan het evangelie en aan goede ouders, die zulke fijne jongeren grootbrengen?

Goud- en groenbal 1984

Goud- en groenbal, een naam die jonge mensen weinig zal zeggen, maar die bij ouderen een golf van jeugdsentiment zal oproepen. Het grote jaarlijkse bal, dat stamt uit de tijd van de Onderlinge Ontwikkelings Vereniging - de voorloper van de JMJV - en dat garant staat voor geklede jurken, nette pakken en bovenal "stijl" in meerdere opzichten. Er is sinds die tijd veel veranderd, maar wat nooit verandert, zijn de normen en het gevoel voor "stijl", zoals het evangelie Christus dit uitdraagt. Daarom heeft een groep 30-plussers het initiatief genomen het goud- en groenbal nieuw leven in te blazen. Dit jaar werd het voor de tweede maal georganiseerd en wel in Apeldoorn. Omdat het kerkgebouw in Apeldoorn niet voldoende ruimte noch de gewenste faciliteiten bood, zoals een groot podium en een keuken, werd uitgeweken naar de plaatselijke M.T.S. Ruim honderdveertig aanwezigen probeerden op de klanken van een zeer

goede band (nee, geen disco dus), de toch wel wat stijve spieren weer te laten wennen aan de danspassen die het stijldansen nu eenmaal onderscheidt van de moderne ritmische dansvormen. Naast het dansen, bleken er nog diverse andere attracties te zijn, gebracht voor, maar bovenal door, de leden. Zo was er te genieten van o.a. volksdansdemonstraties, de zangeres Marina Noorlander, zang van duo's, trio's enzovoort. Kortom een goud-en groenbal oude stijl. Daarnaast was het erg leuk om alle oude bekenden weer te begroeten, ouder en (soms) bezadiger maar nog allemaal beziel met dezelfde geest. Voor de gehuwden, vooral die met kinderen, van zeg tussen de 30 en 50 jaar zijn er niet veel van dit soort ontmoetingsactiviteiten meer. Een reden te meer om volgend jaar het goud- en groenbal zelf ook eens mee te maken.

A. A. Vreven

Beeld van Joseph Smith die het Aäronische priesterschap ontvangt uit handen van Johannes de Doper.

staren met de siddering van verbazing en de huivering van liefde." (Augustinus, *Bekentenissen*, xii, blz. 140.)

Hoewel zijn leringen en eigenschappen van onschatbare waarde zijn geweest voor het mensdom, moeten deze toch als bijprodukten worden beschouwd van die zaken die werkelijk onze verering en aanbidden afdwingen: zijn verzoening voor onze zonden en zijn opstanding uit de dood. Helaas hebben maar al te veel mensen aan het altaar van Christus' eigenschappen en ethiek aanbeden, maar toch de goddelijkheid van hun Verlosser verloochend.

De uitnodiging van de Heer om Hem te volgen is gericht aan meer mensen dan zij die geordend zijn als bijzondere getuigen. De oproep is individueel, persoonlijk en gebiedend. Wij kunnen niet eeuwig tussen twee meningen in blijven staan. Ieder

van ons moet op een zeker moment de beslissende vraag onder ogen zien: „Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?" (Matteüs 16:15.) Onze persoonlijke zaligmaking hangt af van het antwoord dat wij op die vraag geven en van de beslissingen die wij tengevolge van dat antwoord nemen. Het geopenbaarde antwoord van Petrus was: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God." (Matteüs 16:16.) Vele, vele getuigen hebben door middel van diezelfde macht hetzelfde antwoord gegeven, en ik voeg het mijne daar in nederige dankbaarheid aan toe. Maar ieder van ons moet die vraag voor zichzelf beantwoorden — zo niet nu, dan later; want ten laatste dage zal alle knie zich buigen en alle tong belijden dat Jezus de Christus is. Het is aan ons om het juiste antwoord te geven en dienovereenkomstig te leven voordat het eeuwig te

laat is. — Als dus Jezus inderdaad de Christus is, zoals wij getuigen, wat moeten wij dan doen?

Christus' offer van zijn leven kan alleen maar volledig effectief zijn in óns leven wanneer wij gehoor geven aan zijn uitnodiging om Hem te volgen. Deze oproep is niet irrelevant, irreëel, of onmogelijk. Een bepaald persoon volgen wil zeggen op hem letten en goed naar hem luisteren; het wil zeggen zijn gezag aanvaarden, hem als leider nemen en hem gehoorzamen; het wil zeggen zijn ideeën ondersteunen en voorstaan; het wil zeggen hem als voorbeeld nemen. Ieder van ons kan deze oproep aanvaarden. Petrus zei: „Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden.” (1 Petrus 2:21.) Evenals de leerlingen die niet in overeenstemming zijn met de leringen van Christus vals zijn, zo ook is een leven dat niet in overeenstemming is met Christus' voorbeeld niet op de juiste koers, hetgeen betekent dat het misschien niet zijn mogelijke hoge bestemming zal bereiken.

Voor degenen die het evangelie nog niet hebben omhelsd, betekent het volgen van Christus dat u over Hem te weten moet komen en zijn evangelie moet gehoorzamen. Jezus heeft het evangelie als volgt omschreven:

„Welnu, dit is het gebod: Bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan.

Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie; en gij weet, wat gij in Mijn kerk moet doen; want de werken, die gij

Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen.” (3 Nephi 27:30-31.)

Ieder van ons moet het woord van Christus ontvangen door middel van de Schriften en de leringen van zijn uitverkoren dienstknechten. Vervolgens oefenen wij geloof in het woord uit door ons te bekeren en gedoopt te worden, waardoor wij ons erop voorbereiden om de zuiverende en heiligende macht van de Heilige Geest in ons leven te ontvangen.

Broeders en zusters, de liefde Gods is in de wereld gekomen ten behoeve van allen die bereid zijn haar te ontvangen. Het is niet slechts onze heilige plicht, maar ook ons voorrecht om de gave aan te nemen die Christus zo vrijelijk aanbiedt, en om die gave met anderen te delen.

„Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.

Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden.

Geliefden, indien God ons zns heeft liefgehad, behoren ook wij elkander lief te hebben.” (1 Johannes 4:9-11.)

Ik getuig, in de naam van Jezus Christus, dat „God de wereld alzo heeft liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Johannes 3:16.) Dat wij Christus' liefdevolle uitnodiging, „Kom hier, volg Mij” zullen aannemen, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

(Uit een toespraak gehouden ter gelegenheid van een haardvuuravond in de tabernakel te Salt Lake City.)

TOEN DE HEER MIJN HART VERANDERDE

*Zoals aan Lee S. Laney,
verteld door Violet M. Tate*

Ik heb er vijftig jaar over gedaan om erachter te komen hoeveel ik van mijn man hield.

Hij was alcoholist en het leven bij ons thuis was een nachtmerrie. Onze ruzies waren verbitterd en pijnlijk, onze woorden vaak scherp en beschuldigend.

Er was weinig liefdevols aan ons huwelijk. Ik gaf mijn man de schuld van alle moeilijkheden die ons gezin moest doorstaan. Alles wat hij deed was in mijn ogen verkeerd en ik tergde en beledigde hem vanwege zijn drinken.

Op een keer dwong ik mijn huisonderwijzer om naar al mijn klachten te luisteren. Na een poos viel hij me in de rede en vroeg geduldig: „Zuster Tate, kunt u echt niets goeds bedenken om over uw man te zeggen? Heeft hij niet steeds voor onderdak en eten gezorgd voor uw gezin? Is hij niet uitermate eerlijk geweest in het betalen van zijn schulden? Laten we stilstaan bij de dingen die hij goed doet en de rest aan God overlaten.”

Maar dat kon ik niet. Ik begreep niet dat Tom, mijn man, hulp nodig had die zijn eigen krachten te boven gingen. Ik kon alleen maar mijn eigen gebrek aan geluk zien. Ik ging zo op in mijn zelfmedelijden,

dat ik alleen mijn eigen problemen kon zien en niet die van anderen.

Na vijftig jaar getrouwd te zijn geweest, kwam ik op een punt waar ik niet verder kon. De beproevingen in ons gezin waren ondraaglijk geworden. Ik smeekte God ons te helpen, want we hadden geen enkele hoop meer om er op eigen kracht uit te komen.

Onze Hemelse Vader zegende ons op een verrassende manier en met veel rijkere zegeningen dan ik ooit voor mogelijk had gehouden.

Een vriendin had al jarenlang geprobeerd mij mee te krijgen naar een bijeenkomst bestemd voor familieleden en vrienden van alcoholisten. Haar man was als alcoholist overleden, dus begreep zij de ellende waarin ik verkeerde. Ik was echter te trots en had te weinig geloof. Ik kon me niet voorstellen dat iets ons kon helpen behalve een rechtstreeks wonder van de Heer.

Mijn jongste dochter, Madeline, ging in mijn plaats. Zij kwam er bemoedigd vandaan — en ik voelde voor het eerst een klein sprankje hoop. Ik besloot de volgende vergadering bij te wonen en zelf poolshoogte te gaan nemen.

*Na vijftig jaar getrouwd te zijn
geweest, kwam ik op een punt
waar ik niet verder kon. De
beproevingen in ons
gezin waren onverdraaglijk
geworden.*

Toen ik bij de zaal kwam waar de vergaderingen gehouden werden, ontmoette mijn pasgevonden hoop de nodige hindernissen. In die tijd waren mijn benen en voeten al zo door reuma aangetast, dat lopen heel moeilijk voor me was. Het gebouw had een trap zonder leuning waar ik mij aan op kon hijsen. Hoe moest ik in vredesnaam naar boven komen? Al mijn zelfzuchtige verbittering welde weer in mij op. Alle onvriendelijke, kritische opmerkingen die ik jarenlang had geuit, kwamen weer over mijn lippen heen.

Ik hekelde alles. De mensen waren aan het roken en ze dronken koffie. Ik was één en al zelfingenomenheid wat mijn eigen normen betrof. Hoe konden deze mensen, die niet eens lid waren van de kerk, mij in vredesnaam helpen?

De groepsleider gaf mij twintig minuten om mijzelf voor te stellen en mijn verhaal te doen. En dat deed ik ook — zeer uitputtend! Ik vertelde over de lange jaren dat mijn gezin geleden had. Ik vertelde hoeveel hartzeer mijn man zijn negen kinderen had berokkend. Alle schuld trof hem; alle problemen waren aan hem te wijten. Ik ging tenslotte iedere week naar de kerk. Ik was toch zeker een beter mens dan hij? Ik was zo gekwetst en zo boos, dat ik niet kon zien dat een gedeelte van de schuld bij mij lag. Ik wilde hem verantwoordelijk stellen voor al onze ellende.

Toen ik uitgesproken was, zei de groepsleider rustig: „Mevrouw Tate, wij willen u van één ding doordringen: u bent hier niet om iets aan het drinken van uw man te doen. Niets wat u doet kan daar ooit een eind aan maken. Hij moet dat zelf willen. U bent hier om uw eigen geestelijke evenwicht te bewaren.”

Ik zag in dat hij gelijk had. Zijn woorden hielpen mij inzien dat ik nodig moest veranderen. Tot op dat moment had ik niet beseft hoe fout mijn houding was geweest, hoe weinig ik het evangelie had nageleefd. Ik was naar de vergadering toegegaan in de hoop een wonder te vinden waardoor mijn man zou ophouden met drinken. Plotseling, echter, zag ik mijn eigen fouten — en niet de zijne. De geest vertelde me dat ik egoïstisch en oneerlijk was geweest. Ik had mij van mijn man afgewend toen hij mij het meest nodig had.

Ik wist toen dat alle ruzies thuis niet alleen maar de schuld van mijn man waren. Vaak was ik juist de schuldige.

Het volle gewicht van die afschuwelijke vijftig jaar drukte nu op mijn gemoed. Vijftig jaar lang had ik een belangrijk aandeel gehad in alle strijd in ons gezin. Ik had het voorbeeld van de Heiland helemaal niet gevolgd. Iedere keer dat iets mij pijn had gedaan, had ik mij, net als een gewond dier, op de ander gestort om toch vooral pijn terug te doen.

Ik had er vijftig jaar over gedaan om erachter te komen dat dit verkeerd was — vijftig jaar om eindelijk te begrijpen hoe de Heer wilde dat ik het aanpakte. Hoewel ik ruim vijftien jaar lid van de kerk was geweest, was die avond het moment dat ik eindelijk bekeerd werd tot de ware beginselen van de liefde zoals het evangelie ze leert.

Wat een heerlijk ontwaken was die

Ik had de ware geest van het evangelie nooit begrepen. Er was een welhaast rampzalig huwelijk . . . voor nodig om te begrijpen hoe verkeerd ik al die jaren had gehandeld.

kennis voor mij! Mijn hart was, net als dat van Alma, volkomen veranderd. (Zie Alma 5:14.) Mijn angst en mijn egoïsme verdwenen als sneeuw voor de zon. En terwijl ik mijn eigen zwakheid overdacht, kwam er zoveel liefde en medeleven voor Tom in mijn hart, dat het leek of ik zou barsten. Jarenlang had ik het verlangen gekoesterd dat hij mij en mijn kinderen met rust zou laten. Nu hield ik van hem op manieren die ik niet voor mogelijk had gehouden. Ik smeekte mijn Hemelse Vader ons nog een kans te geven om liefde en geluk terug in ons gezin te brengen.

Op dat moment was ik gelukkiger dan ik ooit in al die vijftig jaar was geweest. Ik begreep dat het geheim om de Geest in ons gezin te houden zeker niet mijn misplaatste gevoel van mijn eigen gerechtigheid was. Ik moest mij eerst bekeren en mijn eigen leven vervolmaken. Ik wist dat ik voor mijn man moest bidden in plaats van hem te verwensen of te straffen. Er zou weer vrede thuis kunnen zijn naarmate ik mijn gezin het voorbeeld gaf.

Ik wilde oprecht veranderen en ik bad met alle kracht die in mij was. Er begonnen gelijk dingen te gebeuren. Niet alleen ik, maar ook Tom veranderde. Ik was geen veeleisende, klagende vrouw meer, en Tom hield op met schelden. Hij vocht niet meer met me omdat ik niet meer terugvocht.

Het is Tom nooit gelukt om helemaal met drinken op te houden. Hij stierf aan kanker twee jaar nadat ik de waarheid over mezelf had ontdekt. Maar mijn Hemelse Vader had mij de weg geleerd van de liefde en de zachtmoedige overreding — en Hij zegende ons naarmate de tweedracht ons hart verliet.

Op zekere dag zei Tom dat hij naar het café om de hoek ging, maar dat hij alleen een frisdrank zou nemen. Hij beloofde dat hij die keer helemaal geen sterke drank zou drinken.

Ik keek hem aan en zei: „Luister, Tom. Wees ervan overtuigd dat ik je voortaan vertrouw. Ik zal niet tegen je uitvaren als je thuiskomt. Ik ga geen ruzie meer maken. Je hebt een eigen leven om te leven. Ik ben fout geweest en heb spijt van alle dingen die ik ooit gezegd of gedaan heb om je te kwetsen. Ik wil het alleen maar weer goedmaken en voortaan de dingen aanpakken zoals de Heer het wil.”

Hij deed alsof hij me niet had gehoord, want hij was een trots man. Maar ik wist dat ik toch zijn hart had geraakt.

Het hele gezin kwam nader tot elkaar. We waren nog verre van volmaakt, maar we begonnen ons best te doen om te leven zoals de Heer dat wilde. We zijn nog steeds bezig met dat begin.

Ik had de ware geest van het evangelie nooit begrepen. Er was een welhaast rampzalig huwelijk en een uur van inzicht voor nodig om te begrijpen hoe verkeerd ik al die jaren had gehandeld. Maar toen mijn hart veranderde, „o, hoe groot was (toen) mijn vreugde en welk een wondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde.” (Alma 36:20.) □

Violet M. Tate, moeder van negen kinderen, woont in de gemeente Audubon in Delaware.

Vijftien

MIJN JAAR VOL ZEGENINGEN

Brenda Martinez

Ik kijk op 1967 terug als op een periode van verandering in mijn leven, een periode waarin ik op vele manieren volwassen werd. Ik was vijftien en in januari hadden we ontdekt dat mijn moeder haar zesde kindje verwachtte. We vonden het allemaal geweldig en mijn moeder had niet gelukkiger kunnen zijn.

Plotseling, echter, dreigde er een miskraam. Mijn vader bracht moeder naar het ziekenhuis, waar ze een sterk middel kreeg om de miskraam af te wenden. De dokter vertelde m'n vader, dat als het middel succes had, er grote kans was dat de baby geestelijk of lichamenlijk gehandicapt zou zijn.

Mijn vader vertelde niemand, zelfs mijn moeder niet, wat de dokter had gezegd, met het gevolg dat hij onder die zware last gedeprimeerd raakte. Hij was in die tijd inactief en had geen getuigenis om hem kracht te geven. Mijn moeder werd moedeloos, en toen zij te horen kreeg dat zij de rest van de negen maan-

den in bed moest blijven, ging haar stemming nog verder achteruit.

Ik was mij intens bewust van de droevige sfeer thuis en voelde me, als oudste van de kinderen verantwoordelijk om er iets aan te doen. Maar hoe dat wist ik niet. Toen ik me echter de raad uit Jakobus 1:5 herinnerde om God om wijsheid te vragen, besloot ik te bidden.

Ik herinner me hoe ik in tranen neerknielde, mijn Hemelse Vader smeekte om ons het kleintje te geven en beloofde dat wij het altijd zouden liefhebben en koesteren. Ik vertelde Hem ook dat mijn moeder het verlies van haar baby niet zou kunnen aanvaarden. Zodra ik deze woorden had geuit, voelde ik een warme, troostende hand op mijn schouder. Er werd mij te verstaan gegeven dat alles goed zou gaan. Ik hield op met hullen en krabbelde overeind om mijn lieve moeder meteen het heerlijke nieuws te vertellen!

Ik herinner me haar verbaasde blik toen ik haar kamer binnenviel. Ze had net

*Ik was mij intens bewust
van de droevige sfeer
thuis en voelde me,
als oudste van de kinderen,
verantwoordelijk om er
iets aan te doen.*

iedereen weggestuurd. Ik was zo opgewonden, dat ik haar geen kans gaf iets te zeggen. Toen ik mijn verhaal had gedaan, huilde ze. Ik boog me over haar heen, gaf haar een kus en ging weg.

Later riep ze me bij zich om te vragen of ik nog wist wat ik tegen haar had gezegd. Ja, natuurlijk, zei ik, en vertelde het hele verhaal een tweede keer. Ze keek me vragend aan en vroeg: „En wat nog meer?” Ik wist echter niet wat ze bedoelde. Ze vertelde dat toen ik de kamer binnen was gekomen, mijn gezicht scheen te glanzen. Ik had gezegd dat zij niet bang hoefde te zijn, dat haar Vader in de hemel wist hoe graag zij haar kindje wilde houden. Dat zou haar ook worden toegestaan en het meisje zou in alle opzichten gaaf zijn. Ik herinnerde me niet al die dingen tegen haar te hebben gezegd, maar de Geest wist dat zij er behoefte aan had gehad om ze te horen.

Op 18 mei werd ons gezin uitgebreid met een klein meisje. Twee weken later moest mijn moeder weer naar het ziekenhuis. Ze was aan het bloeden en moest veertien dagen worden opgenomen.

Zoals de meeste meisjes van vijftien, had ik het nodige nagedacht over liefde, trouwen en kinderen krijgen, maar geen van mijn dromen had mij voorbereid op hetgeen waar ik toen voor stond. Ik moest niet alleen voor mijn vader koken, maar

ook nog voor de vier andere kinderen — ontbijt, lunch en avondeten. Er was ook de was en, bovenaan de lijst, een baby van twee weken om te verzorgen.

Er waren momenten dat ik meende het niet vol te kunnen houden. Maar tussen de baby en mij groeide een hechte band; ik had het gevoel dat ze eigenlijk van mij was. Ik herinner me een dag toen enkele zusters uit de wijk langskwamen met het aanbod de baby een poosje te nemen. Maar na alles wat wij hadden doorstaan om haar te krijgen, sloeg ik hun voorstel af en wees hun de deur. (Het was niet eenvoudig om duidelijk te maken waarom ik mij zo gedragen had.) Later belde mijn moeder alle zusters op om uit te leggen hoe moe ik was geweest en dat ik niet met opzet zo onbeleefd was geweest.

Wat waren we blij toen moeder thuiskwam! Ze trof een heel dik babietje aan (en hoe kon het ook anders? Ik dacht dat als de baby huilde, ze wel honger moest hebben, dus gaf ik haar voortdurend de fles), en een gezin dat mijn verzorging had overleefd.

Dat kleine meisje — dat nu zestien is — is het zonnetje in huis geweest voor ons gezin. Ze spaarde al haar dubbeltjes en toen ze zeven was, gaf ze er eenenvijftig aan mijn vader in de hoop dat hij dan naar een kliniek kon gaan om van zijn verlangen om te roken en te drinken af te komen. Achteraf bleek dit het keerpunt te zijn in mijn vaders leven. Mijn ouders hebben onlangs herdacht dat zij zes jaar geleden in de tempel aan elkaar werden verzegeld. Het was een heerlijke ervaring om met elkaar neer te knielen en als gezin verzegeld te worden. □

*Brenda Martinez, moeder van één kind, is
lerares hulp bij de opvoeding in de wijk
Orange California.*

WAAR DIENSTBEToon ALS DAT VAN CHRISTUS KOMT ZELDEN GELEGEn

*Ouderling Vaughn J. Featherstone
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Niet zo lang geleden kwam ik weer thuis na een instructiebijeenkomst voor zendingspresidenten. We hadden de hele dag vergaderd, waarna ik nog net een vliegtuig terug naar Salt Lake City had kunnen halen. Tegen de tijd dat ik het huis binnenliep, was ik zeventien uur achter elkaar in touw geweest. Ik trok mijn pyjama aan en klom in bed. Mijn vrouw en ik praatten nog even samen; toen ging de telefoon.

Het was een oude vriend, iemand die ik vanaf de lagere school had gekend. „Broeder Vaughn,“ zei hij met een stem die beefde, „mijn dochter ligt weer in het ziekenhuis. Ze heeft twee ernstige toevallen gehad. Ze is al twee keer opgehouden met ademen. Ze krijgt wel zuurstof, maar ze gaat hard achteruit.“

Ik vroeg of ze al gezalfd was.

„Nee. We hoopten dat jij kon komen om haar een zegen te geven.“

Mijn stoffelijk lichaam was moe. Ik vond dat ik mijn rust verdiend had en ik wist ook dat mijn vrouw blij was mij een poosje bij zich te hebben. Het vlees verkeerde in tweestrijd, maar de geest wist

precies wat er gebeuren moest. „Joe,“ zei ik, „ik ben over een halfuurtje bij je.“ Wij wonen op een afstand van ongeveer een half uur van het ziekenhuis van de University of Utah in Salt Lake City.

Ik keek mijn vrouw aan en vroeg of ze met me mee wilde. „Natuurlijk,“ antwoordde deze fijne vrouw. We stonden allebei op, kleedden ons aan en reden naar het ziekenhuis.

Ik omhelsde mijn goede vriend, die ik al meer dan 46 jaar kende. Wij vonden een kamertje en knielden daar met de familieleden neer voor een machtig gebed.

Daarna gingen Joe en ik naar de afdeling intensive care, waar wij zijn dochter een zegen gaven. Wij smeekten de Heer om haar te genezen en er trok een gevoel van zoete geruststelling door ons heen dat Hij over haar waakte. Op het moment zelf, echter, vroeg ik me af of zij niet onder onze handen zou bezwijken.

Mijn lieve vrouw wachtte in de auto. We reden naar huis en voelden ons helemaal niet moe meer, maar slechts intens dankbaar dat wij waardig genoeg waren om voor deze taak te worden gevraagd.

Terwijl ik dit artikel schrijf is Joe's dochter gezond en wel. Ze is een wonder.

Gelegenheden tot christelijk dienstbetoon doen zich niet altijd voor op een moment dat het ons goed uitkomt. Twee, drie

jaar geleden bevond ik mij in het zuiden van Californië, waar ik een ring had georganiseerd. Net toen ik mij opmaakte om naar het vliegveld te gaan, waar ik me wat kon ontspannen, kwam er een wat oudere

Ik vroeg me af hoe mijn vrouw zou reageren als ik thuiskwam van een conferentie met een jongetje van tweeëneenhalf.

dame naar mij toe die vroeg: „Broeder Featherstone, reist u vandaag terug naar Salt Lake City?” „Ja,” antwoordde ik. „Gaat u met het toestel dat om vier uur vertrekt?” vroeg zij verder. „Inderdaad,” antwoordde ik. Toen zei ze: „Zou u misschien iets voor mij willen doen?” De vermoedende tijd die ik achter me had flitste door mij heen. Mijn lichaam smeekte om wat rust. Ik nam aan dat zij me iets mee wilde geven voor familie in Utah. Tenzij het werkelijk niet anders kan, geef ik nooit bagage af. Ik vroeg me af of hetgeen ze mij vermoedelijk mee wilde geven te groot was om bij me te houden in de cabine. Ik dacht aan de extra tijd die het mij zou kosten als ik er op de luchthaven van Salt Lake City lang op moest wachten; vervolgens vroeg ik me af waar ik het af zou moeten leveren. Dit alles nam maar heel even in beslag, waarna, zoals altijd, de geest alle lege excuses opzijveegde en reageerde zoals een dienstvaardige leider behoort te reageren.

Ik zei: „Zuster, ik sta tot uw dienst voor zover het binnen mijn vermogen ligt.” Deze zuster vertelde vervolgens: „Mijn kleinzoon, Phillip, heeft een paar weken bij me gelogeed. Zou u hem tijdens de reis onder uw hoede willen nemen? Hij is tweeëneenhalf. Zijn moeder haalt hem van het vliegveld af.” Wij spraken af om elkaar te zien op de luchthaven van Los Angeles, waar de grootmoeder mij kennis liet maken met Phillip. Net voordat we

aan boord gingen zei ze: „Ik heb hier een brief. Wilt u die, alstublieft, pas openmaken als u in het vliegtuig bent?” Ik ontdekte later waarom zij dat verzoek had gedaan.

Phillip en ik gingen aan boord.

Ik haalde de brief tevoorschijn en maakte hem open. In grote trekken stond er het volgende:

„Geachte broeder Featherstone, dank u wel dat u bereid bent Phillip mee terug te nemen naar Salt Lake City. Hij zal door zijn moeder worden afgehaald, mocht zij er echter niet zijn, dan moet u het volgende doen.”

Daarna had ze geschreven: „Ik heb u gevraagd deze brief pas te lezen nadat u aan boord was, omdat ik niet de moed had om u nog een gunst te vragen. Phillip's broertje, Ricky, ligt in het ziekenhuis van de University of Utah. Hij lijdt toevallen, de ene na de andere, vele iedere dag. De artsen weten geen raad met zijn geval. Zij hebben al het mogelijke gedaan, maar het heeft niet geholpen. Zou u de tijd kunnen vinden om naar het ziekenhuis te gaan en hem een zegen te geven?”

Toen wij in Salt Lake City aankwamen, stond er niemand te wachten. We liepen helemaal naar de andere kant van de aankomst hal. Nog steeds werd Phillip niet opgehaald. We gingen de roltrap af, voorbij de plaats waar bagage moet worden afgehaald en zo naar buiten. Ik had wel eens ongewone dingen gedaan in ons huwelijk, maar ik vroeg me toch af hoe mijn vrouw zou reageren als ik thuiskwam van een ringconferentie met een jongetje van tweeëneenhalf.

Toen ik daar een paar minuutjes met Phillip stond en om mij heenkeek, kwam zijn moeder aanrijden. Ze was op weg naar de luchthaven in het zware verkeer opgehouden. Ze bleek een lieve, char-

mante moeder te zijn, die een gelukkige Phillip en al zijn bagage in de auto zette.

Niet lang daarna bevond ik mij op een van de kinderzalen van het ziekenhuis. Er lagen zes kinderen in kleine bedjes. Iemand was de vloer aan het dweilen, maar toen hij wegging, was ik helemaal alleen met deze zes mooie kinderen.

Ik zocht even naar Ricky's bedje en ging naar hem toe. „Ik ben broeder Featherstone,” zei ik. „Weet je wie ik net heb gezien?” „Nee,” antwoordde hij, en ik zei: „Ik ben net terug uit Los Angeles en ik heb je broertje Phillip meegebracht. Ik heb hem verteld dat ik je op kwam zoeken.” Ricky was een jaar of vier, maar de tranen sprongen in zijn ogen. Hij miste zijn broertje.

Toen zei ik tegen hem: „Ricky, ik ben een vriend van president Kimball, en hij houdt van je. President Kimball is een profeet. Je oma heeft me gevraagd je een zegen te geven. Weet je wat het betekent wanneer iemand zijn handen op je hoofd legt en je een zegen geeft?” Hij knikte van ja. Ik vervolgde: „Ricky, geloof je in Jezus?” Hij knikte weer. „Weet je dat Jezus ook van je houdt? Weet je dat Jezus jou beter kan maken?” Weer een knikje. Toen vroeg ik: „Zal ik je een zegen geven zodat je beter kunt worden?” „Ja,” knikte hij.

Terwijl ik mijn handen op Ricky's hoofdje legde en hem een zegen gaf, gebeurde er iets interessants op die kleine kinderzaal. De andere kinderen hielden op met spelen of huilen en schenen te luisteren.

Toen ik klaar was, haalde ik een mooie, gladde steen uit mijn zak. Mijn naam stond erop en ik had hem van iemand gekregen. Ik gaf hem aan Ricky, zodat zijn moeder zou weten dat ik geweest was.

Toen ik twee jaar later op bezoek was in de Ring Kingsport Tennessee, werd ik na de conferentie aangesproken door een

charmante jonge moeder. Zij vertelde dat het haar moeder was geweest die mij had gevraagd voor Phillip te zorgen en Ricky een zegen te geven. Toen vroeg ze: „Heeft u ooit gehoord wat de uitwerking van uw zegen was?” Dat had ik niet, dus vertelde ze mij over het wonder dat had plaatsgevonden. „Ricky heeft vanaf het moment dat u hem die zegen gaf niet één toeval meer gehad.”

Het schikte me niet om Phillip mee te nemen, en het kwam mij evenmin goed uit om naar het ziekenhuis te gaan; maar het was wèl wat Jezus gedaan zou hebben. Ons dienstbetoon moet altijd getoetst worden aan de vraag: „Wat zou Jezus doen?”

Onlangs kreeg ik een telefoontje van een goede vriend, die vertelde dat zijn vader was overleden. Ik condoleerde hem en vroeg wanneer hij begraven zou worden. Toen ik zijn antwoord hoorde keek ik in mijn agenda en zei: „Ik was graag gekomen om je fijne vader de laatste eer te bewijzen en je moeder persoonlijk de hand te drukken, maar ik moet de stad uit voor de kerk en ik heb het die dag ongelooflijk druk.” „Wel,” antwoordde hij, „we hebben erover gesproken en dachten wel dat wij je, vanwege je vele werkzaamheden, niet konden uitnodigen om te spreken, maar vader had wel je naam genoemd voor het geval je je vrij kon maken.” Het was interessant om te merken hoe snel ik mijn programma anders in kon delen. Ik zei: „Zeg maar tegen je moeder dat ik er zal zijn.” Na de begrafenis ontving ik een brief. Ik wil u van slechts één paragraaf deelgenoot maken.

„Mijn man wist al enkele maanden dat zijn tijd hier op aarde ten einde liep. Toen we op zekere dag de begrafenis bespraken, vroeg ik wie hij graag als spreker wilde hebben. Hij antwoordde: 'Het liefst

Ik verzeker jullie dat de meeste diensten die jullie de Heer zullen bewijzen op momenten komen die jullie niet schikken.

zou ik broeder Featherstone willen hebben, maar ik weet hoe drukbezet hij is, dus zal dat niet gaan,' waarna hij de namen noemde van een aantal andere fijne broeders. Toen ik hoorde dat u toch aanwezig zou zijn en bereid was te spreken, heb ik tranen van vreugde vergoten. Ik kon nauwelijks geloven dat u, met uw vele taken en verantwoordelijkheden, werkelijk kans zou zien om de begrafenis van mijn man bij te wonen."

Op dat moment drong het tot mij door wat mijn dienstbetoon voor haar betekende. Zij besloot haar brief met de woorden: „Hoe is het toch mogelijk dat de Heer zo goed voor mij kan zijn?"

Welnu, we begrijpen allemaal dat het niet zozeer het feit was dat Vaughn Featherstone een toespraak hield, als wel het feit dat de wens van haar stervende man vervuld werd dat haar zo'n grote liefde voor de Heer deed voelen.

Beste jonge vrienden, denk eens aan alle gelegenheden die jullie zullen hebben om dienstbaar te zijn op momenten die jullie niet goed uitkomen. Ik verzeker jullie dat de meeste diensten die jullie de Heer bewijzen op momenten komen die jullie niet schikken. Denk eens na over een aantal daarvan:

Je oproep om anderhalf jaar op zending te gaan midden in je studie, terwijl je net een bijzonder meisje hebt leren kennen, of terwijl je bezig bent met een beroepsopleiding.

Een roeping om in de wijk te dienen terwijl je op school hard moet werken en ook aandacht wilt schenken aan je vriendenkring.

Een uitnodiging om een toespraak te houden.

Op huisonderwijs gaan.

Seminarie 's ochtends vroeg, dat in veel ringen om zes uur begint, bepaald geen „geschikte" tijd.

Het bezoeken van een vriend die in het ziekenhuis ligt.

Een vriend of vriendin helpen met zijn of haar verkiezingscampagne op school.

Iemand die langs de weg staat met panne. Over het algemeen komt het nooit goed uit om daarvoor te stoppen.

Sneeuw ruimen of het gras maaien voor iemand die deze dingen niet voor zichzelf kan doen — een weduwe of iemand in de buurt — wanneer je dag toch al overvol is.

Ik zou nog lang door kunnen gaan met het opnoemen van gelegenheden om te dienen die wij allemaal in de loop van ons leven wel krijgen, maar haast altijd op een moment dat het ons niet past. Je kunt besluiten dat je het eenvoudig te druk hebt, maar gewoonlijk is dat maar een excuus. De aloude stelling, „Als je iets gedaan wilt hebben, vraag het dan aan degene die het het drukt heeft," gaat nog steeds op. Wij zijn op aarde om onze medemens te dienen.

Geliefde jonge vrienden, neem u voor elkander te dienen. Luister naar de geest wanneer het vlees zwak is. Want de Meester heeft terecht gezegd: „In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan." (Matteüs 25:40.) Onze zegeningen zijn tien keer zo groot wanneer wij die goede daden van christelijk dienstbetoon doen wanneer het ons niet gelegen komt.

HOE MIJN DAGBOEK BIJDROEG TOT MIJN BEKERING

Stella Marie McAnally

Ik ben een nieuw lid van de kerk, en ik weet zeker dat het mede aan mijn dagboek te danken is dat ik uiteindelijk de moeilijke stap kon nemen om mij te laten dopen.

Het was verre van eenvoudig voor mij om lid van de kerk te worden. Het was zelfs het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan. Ik ben het type mens dat honderd procent zekerheid moet hebben alvorens een beslissing te nemen. Ik bekijk alles altijd van alle kanten voordat ik een stap verzet.

Ik heb het evangelie voor het eerst gehoord terwijl ik in Quebec was om mijn Frans op te halen. Ik was ondergebracht bij een Franssprekend gezin, samen met twee beeldschone meisjes die lid waren van de kerk. Op dat moment was ik behoorlijk van streek, wasnt ik was een praktizerend lid van de katholieke kerk en was gewaarschuwd voor heiligen der laatste dagen. Aan de andere kant was mij geleerd om het beste van iedere situatie te maken en te proberen alle mensen te aanvaarden. Dat deed ik dan ook, en voor ik het wist was ik de kerk aan het onderzoeken. De twee meisjes wisten dat de Geest in mij aan het werk was en

spoorden mij nadrukkelijk aan om al mijn gevoelens op te schrijven, ongeacht hoe raar ik ze vond of hoe tegenstrijdig ze waren met hetgeen ik als katholiek geloofde. Op dat moment begreep ik niet waarom zij daarop aandrongen, maar ik gaf er gehoor aan omdat ik hen bewonderde en vertrouwde. Voor ik het wist schreef ik enthousiast:

Ik heb vandaag de eerste les ontvangen. Ik weet niet wat er met me is gebeurd. Ik weet dat wat de zendelingen mij vertelden niet is wat ik achttien jaar lang heb geloofd, maar toch had ik het gevoel dat ze de waarheid spraken. Ik was opgewonden over de dingen die zij zeiden. Ik voelde me heel vreemd terwijl ik naar hen luisterde. Soms ging er een rilling door me heen. Lieve Heer, er gebeurt iets met me, maar ik begrijp niet wat — Help!

De Heer hielp mij inderdaad, en hoe verder we kwamen met de lessen hoe meer ik ervan overtuigd raakte dat het evangelie waar was. Mijn verstand zei me dat ik de dingen die mij werden geleerd, hoorde af te wijzen, maar heel diep van binnen wist ik dat het waar was. Ik ging ook door met het vastleggen van mijn gevoelens. Voor ik het wist had ik een getui-

genis van de kerk. Ik was zo opgewonden. Ik belde naar huis en vertelde mijn ouders dat ik gedoopt zou worden. Zij smeekten me te wachten tot ik weer thuis was. Ik gaf met tegenzin toe. Die avond vergoot ik bittere tranen van teleurstelling en schreef in mijn dagboek:

Ik voel me zo verdrietig en gedeprimeerd. Ik heb zo vurig gebeden over mijn beslissing. Ik weet in mijn hart dat het evangelie waar is. Ik weet dat Joseph Smith een profeet was en dat wij in deze tijd een levende profeet hebben. Ik geloof alles wat mij geleerd is en ik wil verschrikkelijk graag gedoopt worden. Ik weet dat mijn ziel geen rust zal kennen voordat dat gebeurd is. Ik weet dat ik geroepen word en dat ik pas helemaal gelukkig zal zijn als ik die stap genomen heb.

Ik was volkomen oprecht toen ik die woorden schreef, en volgens mij was God mij aan het inspireren voor de toekomst. Ik wilde echt gedoopt worden, maar toen ik weer thuis was waren mijn ouders van mening dat ik onder dwang door de heiligen der laatste dagen was geïndoctrineerd, dus deden ze alles wat binnen hun vermogen lag om mij er vanaf te brengen. Het afschuwelijke was dat ik dat inderdaad liet gebeuren. Ik liet het contact met al mijn vrienden en vriendinnen in de kerk varen en mijn getuigenis verschrompelen. Op een zeker punt in mijn leven wilde ik ook niets te maken hebben met de heiligen der laatste dagen en geloofde ik de leringen niet meer. Maar toch bleef die stille, zachte stem me zeggen dat ik mijn dagboek bij moest houden. Op een keer schreef ik:

Ik voel me leeg en incompleet, er ontbreekt iets aan mijn bestaan. Waarom voel ik me alsof ik op zoek ben naar iets om mij aan vast te klampen? Ik ben verdoemd; ik heb een wanhopige behoefte

aan richting in mijn leven. Mijn getuigenis ligt aan gruzelementen. Ik heb het gevoel dat ik me behoort vast te houden aan hetgeen ik als katholiek geloof, maar ik weet niet wat ik moet doen.

Wel, al was dit geen volledig gebed, toch hoorde de Heer mijn smeekbede. Mijn vriendin uit Quebec belde me op om te vragen hoe het met me was. Ik probeerde mijn gevoelens te verbergen, maar zij voelde aan wat er fout zat. Ze smeekte me om naar de kerk te gaan. Tenslotte vertelde ik haar dat ik niet meer geloofde en niets met de kerk te maken wilde hebben. Ook daar prikte ze doorheen. Ze zei te weten dat ik wel degelijk een getuigenis had; het moest alleen maar „bijgebracht” worden. Ze vertelde ook hoeveel ze van mij hield en hoe graag ze wilde dat ik het juiste zou doen. We praatten nog wat, en het laatste wat ze tegen me zei, was dat ik mijn dagboek helemaal door moest lezen. Dat is dus wat ik die avond deed. Ik kreeg een bijzonder gevoel. Ik had een sterke drang om te bidden. Terwijl ik bad en las, werd ik mij bewust van de zoete, geruststellende troost van de Geest. De Heer wist dat ik heel graag wilde geloven, maar dat er vele obstakels op mijn pad waren.

De volgende dag ging ik, tegen de zin van mijn ouders, naar de kerk. Ik was erg zenuwachtig, maar een paar meisjes in de wijk zagen meteen dat ik nieuw was en heetten mij welkom. Na vele slapeloze nachten en lange discussies werd ik eindelijk gedoopt. Wat mij werkelijk hielp toen ik er de grootste behoefte aan had, was mijn dagboek. Ik zei tegen mezelf: „Ik moet die dingen wel gevoeld hebben, anders had ik ze nooit geschreven.” Zelfs in de periode dat ik niet geloofde, wist ik dat de Heer mij ertoe aanzette de dingen op te schrijven die ik op dat moment voelde.

Mijn dagboek heeft mij gered. Het was een manier waarop de Heer met mij communiceerde en het was iets waarop ik wist te moeten vertrouwen, omdat het van Hem kwam.

Ik ben zo dankbaar dat de kerk ons aanraadt om onze ervaringen op te schrijven. Ik heb er een getuigenis van hoe belangrijk dat is en door het bijhouden van mijn dagboek ben ik gezegend met kracht en

vrede des harten. Ik kan mijn vooruitgang en groei meten en zien hoe de Heer mijn leven heeft beïnvloed alleen maar door te luisteren naar die kleine stem in mijn binnenste. Ik weet dat de kerk waar is, en wanneer ik daaraan twijfel, kan ik mij tot een bron uit de eerste hand wenden om mij te verzekeren van de waarachtigheid ervan. □

JAMES C. FLETCHER:

KENNIS VERLICHT DE WEG

Dale Van Atta

Toen de ruimtesatelliet Pionier 10 verleden jaar geruisloos het zonnestelsel verliet en zich in de interstellaire ruimte begaf, was dat dank zij Jim Fletcher.

De vluchten van het ruimteveer, de Space Shuttle, dat zich vanaf Cape Canaveral in de staat Florida met luid gebrul hemelwaarts verheft, vertrekken ook dank zij Jim Fletcher.

En toen het kunsthart voor het eerst zijn zachte *klik-klik* in de borstkas van een mens liet horen, was dat ook mede dank zij het werk van Jim Fletcher.

Sommige mensen kennen zijn naam misschien wel, maar slechts weinig leden van de kerk beseffen hoeveel invloed broeder Fletcher heeft gehad op een aantal van de beduidende wetenschappelijke successen van onze tijd. Men zou redelijkerwijs kunnen verwachten, dat als een van de meest vooraanstaande ruimtegeleerden van de Verenigde Staten, voormalig president van de University of Utah en voormalig directeur van de National Aeronautics and Space Administration — NASA — hij alom bekend zou zijn. Maar zijn rustige toewijding aan het project waar men mee bezig is, in plaats van

zich te bekommeren om zijn eigen bekendheid, heeft waarschijnlijk verhinderd dat zijn naam iedereen vertrouwd in de oren klinkt.

Een aantal jaren geleden heeft de lange Jim Fletcher zich bewust ingezet voor het bevorderen van de wetenschap en de vooruitgang die zij voor het mensdom beoefde. Het is nooit zijn doel geweest persoonlijke roem na te streven, maar alengs heeft hij internationale bekendheid verworven als wetenschapper, als een praktisch man, iemand die oog heeft voor de rol van de wetenschap in de toekomst, en een voortreffelijk bestuurder.

En toch, hoewel zijn kinderen misschien enig idee hebben van het aandeel dat hun vader heeft gehad bij een aantal van de belangrijkste gebeurtenissen van de afgelopen vijftieng jaar, zijn zelfs zij zich waarschijnlijk niet bewust van de invloed die hij heeft in de wetenschappelijke wereld en bij ieder van de presidenten van de Verenigde Staten vanaf Dwight D. Eisenhower. Dat is gedeeltelijk te wijten aan het feit dat broeder Fletcher weinig over het verleden spreekt. Met zijn vierenzestig jaar staat hij met zijn ene

Broeder James Fletcher, rechts, en ruimtewetenschapper Wernher von Braun, midden, heten bezoekers aan het Kennedy Space Center welkom.

voet stevig in het heden, terwijl de andere alvast een grote stap in de richting van de toekomst neemt.

Toch is het verleden belangrijk, want als er zoiets bestond als een wetenschappelijke adel, dan zou men kunnen zeggen dat James Chipman Fletcher daarin geboren is.

Hij is op 5 juni 1919 geboren als derde van de zes kinderen van Lorena Chipman en Harvey Fletcher, een natuurkundige die bij het Bell Telephone Laboratory in New York werkte. Jims belangstelling voor de natuurwetenschappen werd van meet af aan gestimuleerd door zijn vader, die hem onderrichtte, een eigen scheikundig laboratorium en een microscoop

gaf. (Harvey Fletcher moedigde al zijn kinderen gelijkelijk aan; alle zes zijn afgestudeerd; vier van hen zijn doctor in de natuurwetenschappen.)

Jim hield van scheikundegrappjes en niemand was erover te spreken toen hij per ongeluk een groot gat in de vloer van het souterrain blies. Maar zijn vader was wel trots toen Jim op zijn veertiende een prima werkend radiootje in elkaar zette. Het was in hetzelfde jaar dat zijn vader, die toen hoofd van de afdeling natuurkunde was bij de Bell Telephone Laboratory, wereldberoemd werd als de uitvinder van stereofonisch geluid. De tiener Jim vergezelde zijn vader naar de tweede opertbare demonstratie van hetgeen Harvey

Fletcher „gehoorspectief” noemde, ten overstaan van een New Yorks gehoor dat vele bekende figuren telde. „Ik moet zeggen dat ik sindsdien nooit meer zoiets spectaculairs heb gehoord als die demonstratie van stereofonisch geluid,” merkte Jim op.

Hij haalde zijn eindexamen aan de Bay-side High School in New York City in 1937, waarna hij een jaar aan de Brigham Young University studeerde alvorens over te stappen naar de Columbia University in New York, waar hij in 1940 zijn baccalaureaat behaalde. Aan het begin van de Tweede Wereld oorlog werkte hij aan defensieplannen voor het U.S. Navy Bureau of Ordnance. Dit werd gevolgd door nog meer geheime opdrachten in verband met de landsverdediging aan het Cruft Laboratory, dat verbonden is aan de Harvard University in Cambridge (Massachusetts), alvorens in 1942 neer te strijken aan de Princeton University (New Jersey), waar hij tot na de oorlog natuurkunde doceerde en tevens onderzoek deed.

Zijn geestelijk leven had eronder geleden, maar terwijl hij in New Jersey was, nam dit een wending ten goede.

„Ik was nogal opstandig terwijl ik opgroeide,” vertelde broeder Fletcher. Toen hij van huis ging om te studeren, was hij nog maar gedeeltelijk actief in de kerk. Het ontbrak hem aan een persoonlijk getuigenis.

Broeder Fletcher gaf toe dat dit gedeeltelijk te wijten was aan zijn intellectuele en wetenschappelijke benadering van de kerk. „Zoals wetenschappers worden opgeleid, kun je alleen maar in iets geloven dat je kunt meten, deduceren of

calculeren.” zei hij. Het was niet moeilijk voor hem om „tot de slotsom te komen dat er een schepper van het heelal bestaat”, zoals, de beroemde fysicus Albert Einstein, een studiegenoot aan de Princeton University, beweerde. „Maar het aanvaarden van het idee van een persoonlijke God is voor een wetenschapper wél heel moeilijk.”

Nog een collega aan die universiteit, Henry Eyring, was niet bereid om broeder Fletchers twijfels voor lief te nemen. De vermaarde chemicus was eveneens heilige der laatste dagen, een vriend van broeder Fletcher sr., en tevens de plaatselijke gemeentepresident. Door middel van vele intellectuele, wetenschappelijke discussies, waren die twee uiteindelijk in staat om de geschilpunten op te lossen die broeder Fletcher meende te zien tussen de leerstellingen van het evangelie en de ontdekkingen van de wetenschap. Maar om te beginnen, deed broeder Eyring geduldig alle moeite om de zoon van zijn vriend weer volledig actief te maken.

„Hij belde me op en zei: 'Jim, waar ga je naar de kerk?' 'Ik wist niet eens dat er een was,' antwoordde ik. Hij zei: 'Ik haal je zondag wel op.' 'Wat kon ik daarop zeggen? Een poosje later zei hij: 'Jim, wij betalen onze tiende gewoonlijk op de eerste van de maand. Deze keer ben je nog verontschuldigd, maar volgende maand verwachten we dat je van de partij bent.' Zo ging hij alsmaar door. Tenslotte was ik notabene raadgever in het gemeentepresidium. vervolgens ging hij de hele zomer met verlof en maakte mij verantwoordelijk voor de gemeente in zijn afwezigheid. En toen begon mijn getuigenis werkelijk te groeien.”

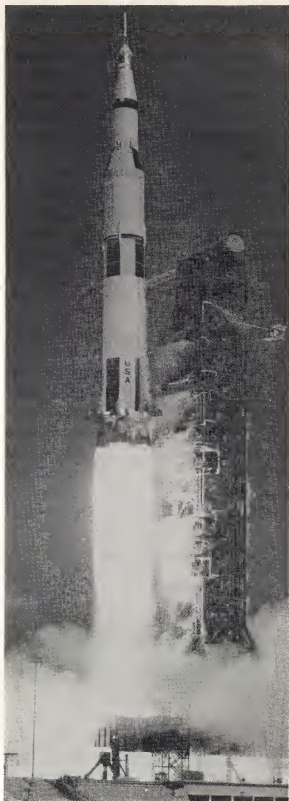
Drie jaar later aanvaardde hij een functie als docent aan het California Institute of Technology in Pasadena, waardoor hij weer in het westen van het land terechtkwam. Dit voerde tot de in 1945 door wederzijdse vrienden gearrangeerde ontmoeting met Fay Lee uit Brigham City (Utah).

Een jaar lang gingen ze nu en dan samen uit. Maar toen ze eenmaal besloten hadden om te trouwen, kreeg het plan in tien dagen zijn beslag. De haast die zij maakten om op 2 november 1946 te trouwen, hield verband met het feit dat zij graag de twee mensen die de grootste invloed hadden uitgeoefend in James Fletchers leven — zijn vader en broeder Eyring — als getuigen in de Salt Lake Tempel wilden hebben.

„Ik heb de eerste uren van mijn leven als getrouwde vrouw op de parkeerplaats van het California Institute of Technology doorgebracht,” vertelde Fay Fletcher lachend, en legde uit dat ze daar tot twee uur 's nachts had moeten wachten terwijl haar man, bepaalde werkzaamheden afmaakte in een voor vrouwen ontoegankelijk gebouw, alvorens ze op huwelijksreis konden gaan.

Ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf, die met de familie Fletcher bevriend is, merkte op dat zuster Fletcher veel heeft bijgedragen aan het welslagen van haar man. „Ze is een verrukkelijk iemand en even levendig als haar man verlegen is. Een uitermate zelfverzekerde, beminnelijke vrouw.”

Het zuiden van Californië leek hun een prima omgeving om een gezin te stichten en daarnaast was deze streek snel een technologisch centrum van de hoogste

orde aan het worden. Nadat broeder Fletcher in 1948 zijn doctorstitel als fysicus had gehaald, ging hij dus voor de Hughes Aircraft Company werken. Hij was de honderdtwintigste werknemer die in dienst werd genomen; toen hij er zes jaar later wegging, telde zijn afdeling 25.600 werknemers.

Door de beslissing om voor de Ramo-Wooldridge Corporation in Los Angeles te gaan werken, belandde broeder Fletcher in 1954 midden in het programma voor geleide projectielen, dat in het grootste geheim werd ontwikkeld. Daar het bedrijf volledig in dienst stond van de Amerikaanse luchtmacht, werd hij in feite hoofd van de afdeling electronica voor de ontwikkeling van kernprojectielen. Hij heeft bijgedragen aan het ontwerp van het eerste projectiel voor de middenlange afstand, de Thor, en aan dat van het eerste intercontinentale projectiel, de Atlas. Hij had het toezicht op de electronica en het werk aan de stuurinrichting bij de Titan (een „inter-continental ballistic missile” ofwel ICBM), de opvolger van de Atlas, en was program-manager voor de ontwikkeling van de Minuteman, waar de kernbewapening van de Verenigde Staten op dit moment voor het grootste gedeelte uit bestaat.

„Ik hou van mijn land,” zei hij rustig onder het uiteenzetten van zijn aandeel in de ontwikkeling van de Amerikaanse kernprojectielen. Maar de verantwoordelijkheid om een van de mensen te zijn die „de projectielen vertellen waar zij moeten treffen en vernietigen”, zoals hij zijn taak aan een van zijn dochters omschreef, gaf broeder Fletcher wel te denken. „Op het moment dat wij bezig waren

deze ICBM's te ontwikkelen, zaten we met het probleem dat we wapens moesten maken om te kunnen reageren op iedere vijand die ons misschien aan zou vallen. Maar wat richt je dan aan? Je brengt mensen om het leven en dat is een afschuwelijke zaak. Het gevolg was dat de wetenschapsmensen zich zorgen begonnen te maken: waar zijn we aan begonnen? Waar moet dit naartoe?”

Deze vragen werden aan het begin van de jaren zestig overal in de Verenigde Staten gesteld. Broeder Fletcher werd gevraagd deel uit te maken van een rondreizend forum van eminente wetenschapsmensen die verschillende steden in het land bezochten om het vooruitzicht van een kernoorlog te bespreken. „De meeste wetenschapsmensen waren op dat moment van mening dat het einde van de wereld zo'n tien à vijftien jaar verwijderd was,” vertelde broeder Fletcher.

Midden in een van deze bijeenkomsten aan de University of California in Los Angeles gebeurde er iets dat een keerpunt werd in zijn rol als fysicus in dienst van het Ministerie van Defensie. Een wat oudere heer die zich onder het gehoor bevond, stond op en zei, voor zover broeder Fletcher het zich herinnerde:

„U laat wel een zeer somber geluid horen, heren. Volgens u staat het einde van de wereld dus voor de deur. U maakt echter een veronderstelling die ik afwijs. U veronderstelt dat het onmogelijk is om met de andere landen om de tafel te gaan zitten en deze zaken te bespreken. Voor zover ik het kan zien, zijn de mensen uit andere landen die ik heb ontmoet allemaal aardige lui, die over hun eigen land precies zo denken als u over uw land

denkt. Het moet toch mogelijk zijn om hen geleidelijk over te halen tot uw standpunt en om eveneens hun standpunt te leren begrijpen. En zodra dat gebeurd is, zal al die vernietiging niet nodig zijn."

Iedereen sprong overeind en gaf die spreker een staande ovatie. „Ik was onder de indruk. Degene die deze woorden had gesproken was mijn vader."

In 1961 werd James Fletcher adviseur van de U.S. Arms Control and Disarmament Agency (een organisatie die zich toelegt op wapenbeperking en ontwapening). In 1962 werd hij lid van een groep wetenschapsmensen die zich toelegt op het oplossen van geschilpunten tussen verschillende landen inzake ontwapeningsvoorstellen, met de bedoeling de weg vrij te maken voor daadwerkelijke ontwapening.

Er zijn verschillende ontwapeningsverdragen gesloten, maar er bestaat nog steeds een aanzienlijke dreiging van een kernoorlog. „Ik kijk uit naar de dag dat we werkelijk met andere landen om de tafel kunnen gaan zitten om af te spreken dat er geen kernbommen meer zullen zijn," zei een hoopvolle broeder Fletcher.

Hij is altijd een drukbezet man geweest en hij was vaak op dienstreis. Zuster Fletcher vertelde lachend: „Zoals het toeval wilde, was mijn man gewoonlijk niet thuis als er zich bijzondere dingen voordeden, zoals toen de hond stierf of toen onze kinderen geboren werden." Het echtpaar heeft er vier: Ginger, Sue, Stephen en Barbara.

Alle vier zijn nu getrouwd, maar herinneren zich vele gelukkige, zonnige dagen in California. Het gezin ging in het weekend vaak samen naar het strand.

*De speurtocht is
voor broeder Fletcher altijd
de moeite waard geweest.
En de toekomst bevat geen
angst voor een gelovig man.*

Broeder Fletcher houdt onder anderen van trektochten, zwemmen (of eigenlijk alles wat met water te maken heeft), en tennissen. Zij grootste hobby, vroeger en nu, is lezen over zijn twee lievelingsonderwerpen: oude geschiedenis en antropologie.

Barbara herinnert zich hoe zij als klein meisje bij haar vader op schoot klom „terwijl hij zat te lezen, hetgeen hij iedere avond deed". Hij had de gewoonte zijn kinderen voor te lezen, ongeacht of hij nu bezig was met de werken van William Shakespeare of *The Decline and Fall of the Roman Empire* van Edward Gibbon. „Hij hield er geen rekening mee dat een kind van zes deze stof misschien niet zou begrijpen."

Zijn kinderen zijn een van zijn grootste prioriteiten. Sprekend over hoe belangrijk bidden in het leven is, maakte hij de opmerking: „Ik vind dat je over ernstige zaken, zoals je kinderen, behoort te bidden. Wanneer één van mijn kinderen de verkeerde kant op gaat, bid ik om leiding om de juiste hulp te kunnen bieden."

Zijn dochter Barbara bood haar eigen ervaring met haar vader aan: „Wat er ook gebeurd was, of wat voor moeilijkheden ik ook had, ik weet dat hij nooit echt boos op me was. Mijn vader was er altijd. Hij heeft me nooit de rug toegekeerd."

Voor zijn eigen welzijn en dat van zijn gezin, besloot broeder Fletcher in 1960 om niet rijk te worden. Hij verkocht zijn aandelen in de Space Electronics Corporation, een bloeiend bedrijf dat hij twee jaar daarvoor samen met een compagnon was begonnen.

„Ik was bang dat ik rijk ging worden,” vertelde hij. „Het idee stond me niet aan.” Hij was tegen het najagen van geld als levensdoel. Hij was bang dat zijn kinderen hun prioriteiten uit het oog zouden verliezen als ze rijk waren en dat de goede band met zijn vrouw er misschien onder zou lijden.

Hij kwam tot een overeenkomst met Aerojet General Corporation waardoor hij geen eigenaar meer was van Space Electronic Corporation, maar wel president en voorzitter van de raad van commissarissen van de nieuw opgerichte maatschappij, Space General Corporation.

In 1964 werd hem de kans geboden om de achtste president te worden van de University of Utah. De beslissing was niet moeilijk. Hij greep de kans aan.

„Hij nam nooit de positie aan waarmee hij het meeste geld zou verdienen,” merkte zijn dochter Sue op, „maar degene die hem het meeste boeide”. Daarnaast was broeder Fletcher van mening dat hij de universiteit iets te bieden had en daar heeft hij zich op toegelegd.

De statistieken van de universiteit bieden de volgende gegevens over de groei van de instelling tijdens de zeven jaar dat broeder Fletcher president was: het aantal studenten steeg met meer dan 50 procent; het aantal docenten met 60 procent; de inschrijving van studenten die elders hun baccalaureaatsgraad hadden

gehaald met 90 procent; de grootte van de campus met 87 procent; het aantal nieuwe gebouwen met 85 procent. De researchtoelagen van de federale regering waren verdriedubbeld, terwijl de particuliere schenkingen verviervoudigd waren.

Wellicht wegens zijn wetenschappelijke achtergrond, heeft broeder Fletcher het van vitaal belang gevonden om de technologische en researchmogelijkheden van de universiteit te vergroten. Hij heeft de afdeling computerwetenschappen versterkt, alsmede, tot zijn grote voldoening, het Institute for Biomedical Engineering, waarvan de Artificial Organs Division (de afdeling kunstorganen) opzien baarde in de wereld door in 1982 met succes het eerste kunsthart bij een mens in te planten.

Broeder Fletcher onthulde dat het geheim van zijn succes in verschillende posities is geweest om werkelijk uitmuntende mensen te vinden en te fungeren als menselijke katalysator, waarbij hij hen ertoe beweegt nieuwe ideeën te ontwikkelen. „Ik ben heus niet zo'n geweldige wetenschapsman of bestuurder. Als ik al een talent heb, dan is dat het vermogen om mensen te verzamelen die potentieel briljant zijn, die door anderen als enigszins onorthodox worden beschouwd, en een succesvol team van hen te maken. Daar heb ik mijn beroep van gemaakt.”

Zijn voorbeeld bij zijn streven om het beste in anderen te vinden en te vergroten is Jezus Christus, het licht van de wereld, geweest. Hij vertelde dat de verdraagzaamheid en het geduld van de Heiland en de manier waarop Hij alle mensen tijdens zijn aardse bediening steeds aanmoedigde, van grotere invloed op hem is

Broeder James Fletcher volgt de lancering van een raket.

geweest dan hij onder woorden kan brengen.

Broeder Fletchers onbevooroordeeldheid en vermogen om de beste in zijn medemensen naar voren te halen, hebben er in 1971 toe bijgedragen dat president Richard M. Nixon hem voordroeg als het vierde hoofd van de National Aeronautics and Space Administration, ofwel NASA.

NASA had het niet gemakkelijk in die tijd. Het grote publiek had zijn belangstelling voor de ruimte verloren toen de mens eenmaal voet had gezet op de maan, met het gevolg dat de regering in het NASA-budget had gesnoeid. Voorheen was vier cent van iedere belastingdollar voor ruim-

teonderzoek bestemd geweest. Nu werd er slechts zeven tiende van één cent voor dat doel bestemd.

Broeder Fletcher begon er meteen op te hameren hoe belangrijk vooruitgang in de ruimte is en hoe de mens steeds behoort te streven naar hetgeen net buiten zijn bereik is.

Hij spande zich in om steun te krijgen voor NASA. „Ik zou het afschuwelijk vinden als die voetsporen op de maan als het toppunt van ons kunnen werd beschouwd,” zei hij.

Hij wees er in een van zijn redevoeringen op, dat er naast alle technologische bijdragen van het ruimteprogramma, nog

een uniek en onmeetbaar voordeel aan verbonden was: „Net als Columbus, die onder zeil ging naar de oriënt en een nieuwe wereld ontdekte, hebben wij onze astronauten naar de maan gestuurd en de planeet Aarde ontdekt. Wij kregen een opzienbarende nieuwe blik op de eenzame, prachtige en broze Aarde.” Zo ging de mensheid beseffen hoezeer wij moesten samenwerken om haar natuurlijke rijkdommen te beschermen.

Als hoofd van NASA van 1971 tot 1977, heeft broeder Fletcher gepesideerd over een aantal uitermate belangrijke successen. Onder zijn leiding werden de laatste drie Apollocapsules naar de maan gestuurd; er werden Skylabproeven gedaan, die wezen op de mogelijkheid dat de mens in de ruimte kan wonen; in 1975 vond het Apollo-Sojoez-testproject voor de bemande ruimtevaart plaats, waar zowel de Russen als de Amerikanen aan deelnamen; en de Viking werd als allereerste ruimtecapsule naar Mars gestuurd.

Daarnaast was er ook nog de Pionier 10, die in 1972 werd gelanceerd voor een reis van 21 maanden om Jupiter te inspecteren. Het toestel overleefde de tocht dwars door de asterôïdengordel tussen Mars en Jupiter, volbracht zijn opdracht binnen de reusachtige stralingsgordels van Jupiter, en reisde verder, ondanks de bestoking door micrometeorieten. Tot grote verbazing van broeder Fletcher en anderen, werd het kleine ruimtevaartuig in juni 1983, na een reis van elf jaar, het eerste door mensenhanden vervaardigde toestel dat aan het zonnestelsel ontsnapte.

Maar, zoals alom wordt erkend, is Ja-

mes Fletchers belangrijkste bijdrage het Space-Shuttleproject. Toen hij directeur van NASA werd, was men het er niet over eens in wetenschappelijke kringen wat er het eerst moest worden gebouwd: een ruimtestation of de Space Shuttle, die bedoeld was om het station, dat in een baan om de aarde zou worden gebracht, te bedienen. Er was op dat moment niet genoeg geld voor allebei. Broeder Fletcher koos voor de Space Shuttle.

Op zijn eigen rustige manier is broeder Fletcher altijd een even goed zending voor de kerk gebleven als hij voor NASA is geweest. „Het was algemeen bekend van welke kerk hij lid was en dat hij er sterke godsdienstige overtuigingen op na hield,” vertelde Harrison (Jack) Smith, een van de astronauten onder broeder Fletcher. Zijn godsdienst was zelfs aan de orde gekomen toen zijn aanstelling in de senaat werd bevestigd en senator John Stennis hem vroeg of hij heilige der laatste dagen was. Toen de senator te horen kreeg dat dit inderdaad zo was, voegde hij eraan toe: „Ik heb nog nooit een heilige der laatste dagen ontmoet die ik niet mocht.”

„Ik heb Jim Fletcher altijd gemogen en gerespecteerd, omdat zijn woorden en daden nooit in tegenspraak waren met hetgeen hij geloofde,” zei astronaut Tom Stafford.

Ouderling Maxwell vertelde over verschillende voorvallen waarbij de NASA-directeur de gelegenheid te baat nam om zendingswerk te doen. Terwijl zijn zoon, Stephen, op zending was in Japan, stuurde broeder Fletcher hem een kleurenfoto, genomen vanuit een satelliet, van de stad waar hij op dat moment werkte. De

jonge zendeling gaf de foto op zijn beurt aan de Japanse burgemeester. „Dat is typisch iets wat Jim zonder enige publiciteit zou doen,” legde ouderling Maxwell uit. „Hij heeft de kerk altijd eer aangedaan.”

Broeder Fletcher legde zijn functie bij NANA neer in 1977 om een positie te aanvaarden aan de University of Pittsburgh (Pennsylvania), waar hij nu een belangrijke leerstoel bekleedt. Hij maakt deel uit van tweëndertig besturen en comités, waaronder die van de Standard Oil Company, de Rockefeller Foundation, het Defense Science Board (dat het toezicht heeft op militaire projecten van het Pentagon), en is voorzitter van het Three Mile Island (een kerncentrale) Safety Advisory Board, een lichaam dat het veilige gebruik van kernenergie onderzoekt. In 1983 werd hij door president Reagan aangesteld als voorzitter van een bijzondere commissie die zich erop toelegt de technische mogelijkheden te bestuderen van landsverdediging in de ruimte.

In de jaren vijftig werd hij wel eens als een excentriekeling beschouwd omdat hij communicatie-satellieten voorzag die zich in een baan om de aarde bevonden, mensen op de maan, het ruimteveer, en andere zaken die onderdehand verwezenlijkt zijn. Dit futurologische vermogen heeft hem een bepaalde reputatie opgeleverd. Dus welke uitdagingen ziet hij nu in de toekomst?

Hij voorziet dat de mensheid buiten de grenzen van de aarde zal gaan leven. Het is volgens hem belangrijk dat de mens de uitdaging om kolonies te bouwen in de ruimte aanneemt.

Hij kijkt met verlangen uit naar hetgeen een ruimtetelescoop van tien ton zal ont-

dekken wanneer deze in 1986 door een ruimteveer in een baan om de aarde wordt gebracht. Deze telescoop zal astronomen in staat stellen voorwerpen te zien die vijftig keer zo vaag en zeven keer zo ver weg zijn van de aarde als de voorwerpen die nu zichtbaar zijn voor de op aarde opgestelde telescopen, die door de nevel van de atmosfeer heen moeten turen.

Samen met andere wetenschappers is broeder Fletcher een voorstander van inspanningen door NASA en particuliere instanties ten behoeve van SETI, ofwel „Search for Extraterrestrial Intelligence” (Opsporing van buitenaardse intelligentie). Met behulp van radiotelescopen en computers gaan SETI-enthousiastelingen de ruimte tussen de melkwegstelsels aftasten in de hoop een radiosignaal te ontvangen dat lang geleden is uitgezonden door een planeet die een baan beschrijft om een verre ster heen.

Enige tijd geleden stond er in een door Fletcher opgedragen NASA-bestudering van de mogelijkheden van SETI: „Het ondernemen van zo’n duurzaam programma vergt geloof — geloof dat de speurtocht alle inspanningen waard is . . .”

Deze houding is typerend voor James Fletcher. De speurtocht is voor hem altijd de inspanning waard geweest. En de toekomst bevat geen angst voor een gelovig man. □

Dale Van Atta, bijdragend redactielid aan kranteaftelken die in vele kranten tegelijk worden gepubliceerd, is leerkracht van de cursus evangelieleer in de Wijk Sterling Park van de Ring Oaktown Virginia.

Zeventiende-eeuwse zoekers naar de waarheid wachten op de HERSTELLING

Gary W. Ellsworth

Op 18 maart 1612 stierf Bartholomew Legate de marteldood als een van de laatste mannen die wegens ketterij in Engeland op de brandstapel werd gezet. Zijn vergrijs? Hij keek uit naar de herstelling van de ware kerk van Christus.

Legate wordt als de stichter beschouwd van de Zoekers — hoewel dit nooit een formele organisatie is geweest. Zoekers waren mensen die van mening waren dat „God weldra een nieuwe openbaring zou sturen door middel van 'wonderbaarlijke apostelen' en een 'wonderbaarlijke bediening'; en dat er, totdat deze nieuwe openbaring was ontvangen, geen 'ware kerk' was, geen 'ware doop' en geen 'zichtbare christen'." Waar Legate naar zocht was „een of andere opmerkelijke man, die door God zou worden geïnspireerd om de ware kerk uit het stof tevoorschijn te brengen.”

Waar kwamen deze ideeën vandaan? Het kan zijn dat Legate zijn leerstellingen had opgedaan bij de zoekende Mennonieten op de Deense eilanden, waar hij vaak heenging op zakenreis. Maar de ideeën op zich waren al veel ouder. Ruim honderd jaar daarvoor had een tijdgenoot van Luther, Johannes Denck (1495-1527), het grootste deel van zijn leven besteed aan het onderwijzen van

anabaptistische leerstellingen in Augsburg, maar had toen besloten dat hij niet eens het gezag had om te prediken of te dopen, daar deze machtiging van God moest komen.

Een andere schrijver uit de geleerden der anabaptisten, die in de zestiende eeuw leefde, liet weten ervan overtuigd te zijn dat „wegens het inbreken en de verwoesting van de antikrist onmiddellijk na de dood van de apostelen . . . er al zeker in geen veertienhonderd jaar een vergaderde kerk of (geldige) verordeningen zijn geweest.”

Deze ideeën, die op welsprekende wijze door Legate werden verkondigd, bleven na zijn dood voortbestaan. Omstreeks 1639 raakte Roger Williams in New England ervan overtuigd dat niemand op aarde bevoegd was om de doop te bedienen. Hij raadde zijn gemeente aan om „te wachten op de komst van nieuwe apostelen”, waarna zij zich ontbonden en „het soort sekte werden dat wij zoekers noemen”. Het is interessant te weten dat Roger Williams als kind in de buurt van het plein in Smithfield had gewoond waar Legate ter dood was gebracht en dat hij misschien iets van zijn leer had gehoord.

Veel prominente mannen in Engeland

Hoewel zijn opvattingen niet populair waren, raadde Roger Williams, een pionier van godsdienstvrijheid, zijn gemeente aan om „te wachten op de komst van nieuwe apostelen”.

waren óf zelf een zoeker, óf sympathiseerden met hun ideeën, waaronder Sir Henry Vane, een vooraanstaand spreker in het parlement; John Jackson, thesauriër-generaal van de accijnzen onder Oliver Cromwell; de dichter John Milton; en Oliver Cromwell zelf, die een brief aan zijn dochter Elizabeth als volgt besloot: „En aldus betekent een Zoeker zijn behoren bij de beste sekte, op die van vinder na, maar uiteindelijk zal iedere trouwe, nederige zoeker dat zijn. Gelukkige zoeker, gelukkige vinder.”

Wat is er met de zoekers gebeurd? Zij hebben geen „kerk” gesticht, daar zij ervan overtuigd waren geen gezag daartoe te bezitten. Dientengevolge waren zij niet in staat aan hun eigen geestelijke verlangens en behoeften tegemoet te komen. Diezelfde John Jackson die in

dienst van Cromwell stond, zei dat velen, het wachten beu, heengingen en zeiden: „Kom, laten we teruggaan naar Egypte voor brood. Het is beter het van de raven (de in het zwart geklede presbyteriaanse geestelijken) te ontvangen dan van honger om te komen.” Anderen werden kwakers.

Het kleine groepje zoekers leefde en stierf in de zeventiende eeuw. Pas een kleine tweehonderd jaar later, in 1830, ontving Joseph Smith de sleutels van de herstelling. Wij zijn de „gelukkige vindere” waar Oliver Cromwell over sprak, de ontvangers van de gave waar de zoekers naar zochten; en wij kunnen ervan verzekerd zijn dat ons genealogisch werk veel zoekers in staat stelt om vooruitgang te maken in hun verlangen om het evangelie na te leven. □

